

KURT MAHR

Atentátníci

Knihovnička Perry Rhodan 57

Přeložil Jaroslav Kuťák

Muž pootevřel dveře a nedůvěřivě vyhlédl.

„Co chcete?“ zeptal se.

„Boj tyranů,“ odpověděl Mullon.

Heslo mu připadalo směšné, ale srdnatě je vyslovil.

Dveře se ještě o něco pootevřely, ale pořád to nebylo víc než tolik, aby jimi prošel jeden dospělý muž. Mullon se protlačil do temné místnosti. Muž, jenž mu otevřel, za sebou tiše zavřel a pak rozsvítil malou lampičku.

„Pan Mullon?“ zeptal se.

Mullon přikývl.

„Čekali jsme vás až zítra,“ řekl muž. Mullon znovu přikývl, odložil plášť a pověsil ho na staromódní věšák.

„Přiletěl jsem obchodní lodí, brala jen pár lidí a letěla mimo plán. Proto jsem tady už dnes.“

Muž, který ho přijal, otevřel další dveře a vpustil ho do místnosti, která byla ještě temnější než první.

Léto v Cien-Cinu je horké. Kolem poledne by se v domech nedalo vydržet, kdyby dovnitř pustili žhavé sluneční světlo.

Mullon se posadil. Muž - malý, křehký Číňan - otevřel skříňku a podal whisky, sodu a led. Mullonova tvář se rozzářila.

„Výtečně, Huangu. Umírám žízni.“

Huang se usmál a postavil na konferenční stůl dvě sklenky.

„Však my taky,“ odpověděl Číňan, „ale my žízníme především po nových informacích. Žijeme odříznuti od světa. Pouhých pět pravých demokratů z Cien-Cínu zřejmě nestojí za pravidelné informování.“

Mullon z jeho hlasu uslyšel výčitku. „Měli jsme spoustu práce. Nevěděli jsme, kam dřív skočit. Velký den se totiž blíží!“

Huang nadskočil a vytřeštil oči.

„Je to možné? Vy chcete...“

Mullon vážně přitakal.

„Přesně tak! Chci! Čas uzrál. Je bezpodmínečně nutné ztrestat muže, který si ve své arogantní pýše myslí, že je pánem světa.“

Huang nadšeně zatleskal.

„To bude slavný den všech nezlomených lidí světa!“ zvolal nadšeně.

„Doufám, že ano. Ale než k tomu dojde, musíme ještě vykonat spoustu práce. Já představuji pouhý předvoj. Za mnou přijde dvacet mužů, které musíme nenápadně ubytovat v Cien-cínu a okolí.“

Zítra pojedou do Terranie. Oznamuji vám, kdy muži dorazí. Pak bude podle mého názoru zapotřebí ještě čtyř až šesti týdnů, než připravíme vše potřebné pro velký úder.“

Huang vypadal stále nadšeněji.

„Jaké štěstí, že v čele Nezlomných stojí tak číňan-rodový muž. Kde bychom byli, kdyby...“

Myslel to vážně, ale Mullon mávl rukou. „Tohle by mohl dělat každý, Huangu,“ přerušil ho. „Jenom je nutné vidět, že jediným možným státním útvarem je demokracie, a že onen muž je prostě samozvaným diktátorem. On drží v rukou všechny nitky. Nikdo mu nesmí mluvit do jeho věcí, myslí si, že může rozhodovat o miliardách lidí.“

Kdo pochopí tohle, ten nemá k myšlenkám o revoluci daleko.

Na západním pobřeží Ameriky žijí desetitisíce nezlomených demokratů. Ve srovnání s masami ukonejšných to není mnoho, ale jsou připraveni vydat ze sebe vše, abychom dospěli k cíli.

Perry Rhodan zemře!"

^ ^ ^

Příští ráno Horace O. Mullon odletěl do Terranie.

Město Terrania stálo v místech, kde před sedmdesáti lety ležela jenom bezútesná poušť Gobi. Z pouště už nic nezbylo. Umělé zavodnění ji proměnilo ve velkou zelenou zahradu.

Terrania se stala sídlem nejvyšších úřadů Slunečního Impéria a tedy i sídlem Administrátora - muže, jehož chtěl Horace O. Mullon zabít.

Perry ho Rhodana.

Na obrazovkách přistávající lodi bylo možné obdivovat architektonickou krásu metropole Země, ale Mullon se k tomu nedostal. Obával se, že při vystupování z lodi určitě dojde k nějaké kontrole, a proto byl docela překvapen, když viděl, jak většina pasažérů přestupuje rovnou do kluzáku. Proto tam přestoupil taky a spolu s nimi se rozjel k hlavní budově kosmodromu. Trochu rozpačité, se dvěma kufry v ruce, stál v hale a hledal úschovnu zavazadel, když se za ním ozvalo:

„Přistupte blíž, pane Mullone, jestli si chcete uložit zavazadla.“

Mullon se trochu vylekaně otočil na podpatku. U jedné z přepážek se na něj přívětivě usmíval nějaký muž.

„Ještě nevím, jaký si vyberu hotel,“ vysvětloval Mullon. „Proto zatím nechám kufry tady.“

Muž chápavě přikývl, převzal zavazadla, vydal plastikovou

stvrzenku a vysvětloval: „Nedělejte si starosti, jakmile si najdete vhodné ubytování, dejte nám vědět a my vám vaše věci dopravíme až na místo.“

„Fajn,“ souhlasil Mullon, „ale prozradte mi, odkud znáte moje jméno?“

MUŽ se usmál. „Z počítače, pane. To, co ví palubní počítače lodí, vím zároveň i já.“

„Cože? Chcete mi tvrdit, že znáte jména všech pasažérů?“

„Přirozeně. Moje paměť je velmi rozsáhlá. V tom netvořím žádnou výjimku. Všichni roboti třídy C-4 jsou takto vybaveni.“

„Všichni roboti...!“ hlesl Mullon.

Za jeho zády se někdo zasmál. Mullon se prudce otočil a spatřil neznámou dívku.

„Panebože,“ hlesl. „Vy jste snad taky robot?“

„Ne,“ usmála se dívka. „Ale už se v nich docela dobře vyznám. V Terranii žiju pěkných pár let.“

„Tak to byste mi mohla pomoci,“ řekl s předstíranými rozpaky. „Jsem totiž turistou na vlastní pěst. Bez cestovní společnosti. Kde bych se tady mohl ubytovat?“

Dívka rozhodila ruce a pokrčila rameny.

„Kdekoliv. Záleží jen na tom, kolik chcete zaplatit.“

Mullon se usmál.

„Vypadám jako boháč?“

„Těžko říct... Asi bych vám doporučila Flattner*s.“

„To je hotel?“

„Ano.“

„Víte,“ pokračoval Mullon, „nerad bych vás obtěžoval..., ale mohla byste mi ukázat cestu? Budu se vám revanšovat pozváním na drink.“

Dívka přitakala.

„Souhlasím,“ řekla.

„Mimochodem, jmenuji se Mullon.“

„Vím, říkal to robot. Já jsem Fraudy Nicholsonová.“

: ^ A. ^

První den v Terranii Mullon nevyplýval na myšlenky o úkolu, který ho sem přivedl. Soustředil se na Fraudy Nicholsonovou, která tohle město očividně milovala, a proto se z ní stala výborná průvodkyně.

Zůstali spolu až do půlnoci.

Pak se smluvili na příští den a Mullon se znovu těšil na setkání s hezkým děvčetem. Líbila se mu.

Zavazadla už měl mezitím v pokoji, a proto si nakonec na oslavu dne dal přinést lahvičku šampaňského. ".

^ _*• ^

Když se uprostřed noci probudil, ještě nebyl úplně střízlivý. Chvilí mu trvalo, než si vzpomněl, kde je a co tam dělá.

Potom se podívil, proč se budí v noci... Ale pak za oknem, vedoucím k hotelovému parku, uslyšel nějaký zvuk. Rychle se posadil a snažil se otevřít zásuvku nočního stolku a vytáhnout z ní revolver.

Ale nebyl by mu k ničemu, protože najednou pocítil bodnutí jehličky nebo ostnu, zaúpěl a v následujícím okamžiku ztratil vědomí.

^ x ^

Když se probudil podruhé, byl už jasný den.

Vzpomínky se mu vracely jen zčásti. Jakmile se podíval na modré tlačítko, kterým se otvírala zásuvka nočního stolku, vzpomněl si. Ano, chtěl ji otevřít a vzít si zbraň, ale než se mu to podařilo, neznámý ho ochromil, pravděpodobně nervovým jedem.

Ale proč?

Vyskočil z postele a zapotácel se tak, až se musel chytit skříně. Jed ještě působil.

Noční stolek byl zavřený. Mullon si vzpomínal, že ho mel otevřený a že se už prsty dotýkal revolveru. Zásuvka však byla zavřená. O to se patrně postaral ten neznámý.

Co po něm mohl chtít?

Mullon se svlékl a odešel do koupelny. Pustil sprchu a stoupl si pod ni. Po chvíli už mu to myslelo o něco líp.

Co tu kdo chtěl?

Směšná otázka! Tady v Terranii se o Mullonových záměrech určitě vědělo. Možná se někdo pokoušel najít důkazy, na základě nichž by ho bylo možné vzít do vazby. Vnikli k němu do pokoje a prohledali jeho kufry...

Mullon se ohlédl, poklekl k zavazadlům, otevřel je a zjistil, že se mu v nich opravdu někdo přehraboval. Na okamžik ho zachvátila panika. Takže opravdu věděli, proč přijel do Terranie! Rhodanova tajná služba byla dobře informovaná! Honem pryč odtud! Každou chvíli mohl někdo přijít a zatknout ho!

Rychle se oblékl a když si uvazoval kravatu, zeptal se sám sebe: Proč vlastně utíkat? Byl přece opatrný a nebral s sebou nic, co by ho mohlo kompromitovat. A fakt, že mu prohledali věci, jenom potvrzoval, že nic nevědí, ale jenom ho podezírají.

Takže co?

Zůstat!

Mullon se znovu svlékl a dopřál si dlouhou koupel. Její výsledek byl překvapující. Nervový jed jako by prchal před horkou vodou. Když pak vystoupil z vany a osušil se, z následků nočního přepadení už nic nepocíťoval.

Zatímco se oblékal podruhé, podíval se na hodinky. Zaskočeně konstatoval, že bude Jedna hodina, a v jednu se měl s Fraudy sejít na obědě! Nicméně myšlenka na dívku tentokrát nezaplašila úvahy o tom, proč vlastně přijel do Terranie.

^ A ^

Fraudy se vyděsila, když ho spatřila. „Panebože, jak to vypadáte?“

Mullon se stísněně pousmál. „Špatně jsem spal," tvrdil.

Posadili se a objednali si. Rozhovor nějak vázl - na rozdíl od minulého večera. Mullon navíc s nevolí zjišťoval, že si ho Fraudy pozorně prohlíží.

„Víte co?" řekla nakonec. „Vy Jste dostal pořádnou dávku Cepheidinu."

Mullon přimhouřil oči.

„Cože?"

„Cepheidin. Nervový jed, získávaný z rostlin, které se vyskytují pouze na planetách sluncí typu delta. Je to pěkně zákeřná látka. Milióntina gramu tohoto koncentrovaného jedu ochromí dospělého člověka na několik dní. Jak se vám to stalo?"

„Mně?" protestoval Mullon. „Mně se vůbec nic nestalo. Nevím, o čem mluvíte!"

Fraudy mávla rukou, jako by jeho námitku nebrala vážně.

„Studuji galaktickou biologii na Akademii a nejdřív ze všeho jsme se tam učili zákeřné rostliny Galaxie. Několik hodin poté, co vás Cepheidin zasáhne, oční bělmo nabere namodralou barvu - podívejte se do mého zrcátka!"

Mullon pochopil, že nemá smysl zapírat, a řekl jí, co se mu V noci přihodilo. Fraudy chtěla pochopitelně vědět, jestli někoho podezřívá nebo jestli tuší, proč byl přepaden. Ale Mullon odpověděl: „Ne. Jsem docela obyčejný turista z Ameriky. Přijel jsem sem, abych se podíval na největší město světa. Nemám žádné zlé úmysly a neumím si představit, co by u mě v noci kdo pohledával. Myslím, že si mě museli s někým splést."

„Možná," přitakala Fraudy.

Od té chvíle už na tohle téma nepromluvili. Mullon se však nedokázal zbavit dojmu, že o něm Fraudy ještě pořád soustředěné přemýšlí.

^ A ^

Tento den už nebyl tak veselý jako ten předcházející. Přitom jej opět strávili velmi příjemně. Mullon využil příležitosti a zvědavě se zajímal o všechno možné ve městě, i o největší sen každého turisty - vidět osobně Perryho Rhodana.

Fraudy řekla; „Když má čas, chodí na Akademii do velkých seminářů. Pokud vím, přístup na tyto semináře má každý. Tam byste ho mohl vidět.“

„Kdy se koná nejbližší seminář?“ vyhrkl Mullon.

„Myslím, že asi za týden.“

„Bude tam?“

„Pokud bude v Terranii, tak ano.“

Mullon se vůbec nezajímal o téma semináře, ale ke svému překvapení zjistil, že by zajímalo i jeho.

„Většinou,“ vysvětlovala mu Fraudy, „se diskuse točí kolem postavení Země v rámci Galaxie a jejích nejrůznějších státních útvarů.“

Mullon byl značně překvapen. K obrazu tyрана nepatřilo, že by se bez zábran a obav stavěl pod přímou kontrolu veřejnosti...

Během okružní jízdy městem dorazili i k okraji zářivé kopule, pod kterou se skrývaly nejdůležitější budovy správy světa a malý kosmodrom.

Fraudy zaparkovala vůz a Mullon si prohlížel kopuli. Byla průhledná, ovšem zčásti reflektovala světlo, takže ji mohl vidět. Zčásti totiž nabírala podobu stříbřitého poklopu.

Mullon věděl, že byla vytvořena čistou energií. Nepředstavovala nic jiného než bariéru, která bránila vstupu do nejdů-

ležitějších objektů Terranie, pokud Člověk nebyl vybaven patřičnými elektronickými doklady. Kdysi dávno tenhle zvon spolehlivě uchránil hrstku Rhodanových mužů i před atomovými bombami.

Nakonec s Fraudy vystoupili z vozu a došli až k energetické stěně. Už tam postával hlouček zvědavců. Lidé se prsty opatrně dotýkali průhledné ochranné stěny. Fraudy se zasmála, když sebou Mullon trhl, protože se dotkl něčeho, co mu připomínalo gumu. Fraudy mu vysvětlovala, že kdyby se dotkl samého energetického štítu, zabilo by ho to, a proto ho úřady do výšky ulic opatřily odrazným štítem - což byla ta měkká hmota.

Mullon tady poprvé projevil, jak vlastně smýšlí, protože řekl, že se pro demokratického vládce přece nesluší, aby se schovával za neprostupnou stěnou. Fraudy se rozdurdila a vysvětlovala mu, že energetický ochranný štít nechrání Rhodana, ale spoustu velice cenného technického vybavení vládní čtvrti.

Vlastně se Mullonovou poznámkou trápila a i Mullon svažtil Čelo. V duchu si už maloval, že by spojil svůj život s jejím, ale za těchto okolností si tím nebyl tak jist. Mít po svém boku ženu, která vyznává docela opačné politické názory, je nemožné.

Malou roztrpčenost však brzy překonali a rozjeli se k nedalekému kosmodromu, aby společně sledovali start obrovitého vesmírného transportéru.

Byla to loď třídy EP, což znamenalo Exteriér Planets, čímž byly míněny pozemské základny na Jupiteru a Saturnu. Mullon takové starty zatím vidět jenom na obrazovce televizoru. Kulovitá loď měla tři sta metrů v průměru.

„Je skoro nepředstavitelné," zamumlala Fraudy, „že tahle těžkopádná věc už za třicet vteřin přistane na Jupiteru."

Navečer se chtěl Mullon podívat k jezeru Gošun. Fraudy ho

k němu dovezla a dala se přemluvit k plavbě na loďce. Na tři hodiny si pronajali motorový člun a jako proviant si koupili večeři v plastických fóliích.

Muflon se rozjel daleko k jižnímu břehu. Uprostřed jezera vypnul motor a sáhl po veslech.

„Takhle je to romantičtější," řekl a usmál se.

Fraudy si lehla na záda a s rukama zkříženýma za hlavou se dívala k noční obloze.

V nočním světle se vynořilo několik ostrůvků. Mullon připlul k jednomu z nich a znovu zapnul motor, protože veslováním by se k němu dostal až bůhví kdy. Vtom od severovýchodu připlouval další člun. Očividně si vybral stejný ostrov jako oni.

Fraudy se zvedla a zadívala se na něj.

„Zvláštní," zamumlala. „Kdo je to? Takhle daleko od břehu?"

Mullon to nepovažoval za nic zvláštního, ale Fraudy ho ujistila, že to neobvyklé je. Vypůjčené čluny se od svého mola vzdalovaly málokdy dál než deset kilometrů.

„Když jsme my dva tak daleko, proč by to nemohlo napadnout i někoho jiného?" namítl Mullon.

Fraudy zavrtěla hlavou.

„Škoda, že nemáme dalekohled."

Mullon dorazil k ostrůvku dřív než druhá loď. Vytáhl člun na břeh a schoval ho v křoví. Potom se s chutí pustili do jídla. Za chvíli musel Mullon vstát a rozsvítit lucernu na člunu, protože se mezitím úplně setmělo.

Fraudy se nemohla uklidnit. Pořád pátrala po druhé lodi, ale ta jako by se vypařila.

Nebylo jí do řeči, takže Mullon trochu zklamaně navrhl. Že pojedou domů. Fraudy souhlasila.

Stáhl loď zpátky na vodu a nasměroval ji mezi dva jiné ostrůvky na otevřené moře. Fraudy navrhla, aby zapnuli jen po-

ziční světla a veslovali, ale Mullon se jen smál. Nastartoval staromódní benzinový motor a rozjel se.

Fraudy seděla vedle něj a mhouřila oči. Jako by číhala na nebezpečí a byla stále připravená skočit do vody. Mullon nechápal, jak ji mohl obyčejný člun tak velmi vyděsit.

Když míjel průliv mezi dvěma ostrůvky, najednou něco zasvištělo a dutě dopadlo.

Vyděšeně pohlédl na Fraudy. V její vestičce vězela zapíchnutá malá chlupatá šipka.

„Pozor!“ zachroptěla z posledních sil: „Ceph...”

A ztratila vědomí.

Ve stejném okamžiku loď narazila na překážku. Mullona to shodilo na podlahu a když vstával, všiml si, jak se člun točí pořád dokola, protože lodní šroub uvízl.

Pokoušel se znovu ovládnout do ruky řízení, ale sotva se k němu posunul, udeřilo ho cosi do ramene. Zase to jemné píchnutí jako minulou noc v hotelu. Pak se mu zatemnily smysly, ještě slyšel zavytí motoru a nakonec se kolem něj rozprostřela tma a úplné ticho.

^ A ^

Ten pocit při probuzení už znal. Oči měl opuchlé a Jen stěží je otevřel. Světlo, které je zasáhlo, působilo vyloženě bolest.

Donutil se udržet oči dokořán a rozhlížel se. První, co pochopil a viděl, bylo, že sedí na židli a že má ruce i nohy svázané a připoutané k opěradlu a nohám židle.

Kousek vedle seděla Fraudy. Byla svázaná stejným způsobem. Hlavu měla položenou na rameni. Mullon s úlevou sledoval, jak oddychuje.

Otočil se na druhou stranu a poměrně daleko spatřil zeď, přikrytou závěsem. Pravděpodobně za ním byla okna. Nedaleko závěsu stál stolek, obklopený pohodlnými křesílky. V

jednom z nich seděl muž, nohu přes nohu, v jedné ruce cigaretu, ve druhé termozáříč.

Drze si Mullona prohlížel, nakonec vstal a zív.

„No konečně!“ poznamenal. „Už to byla hrozná nuda.“

Pak prošel dveřmi z místnosti.

Mullon trpělivě čekal a pokoušel se zatím nějak vyrovnat s bolestí v hlavě a údech.

Jeho trpělivost byla vystavena dlouhé zkoušce. Strážný se vrátil v doprovodu dalšího muže. Tomu bylo asi třicet - tolik jako Mullonovi - a byl to běloch.

Strážný se vrátil do svého křesla a druhý muž se postavil nad Mullonem. Chvilí na svého zajatce zíral a pak rychle a bez přechodu vyhrkl: „Jste Horace O. Mullon ze Seattíu v Severní Americe. V Terranii jste od včerejšího rána. V Seattíu jste hlavou Hnutí Nezlomných Demokratů, máte v úmyslu svrhnout současnou vládu světa a nastolit vládu demokratického režimu. Vy sám jste přišel do Terranie proto, abyste zabil Rho-dana. Přiznáváte to, nebo hodláte podstoupit vymývání mozku?“

Mullon horečně přemýšlel. Kdo byl ten muž? Úředník bezpečnosti? To sotva, to by ho asi nezajali tak záludným způsobem a normálně by si pro něj přišli. Kdo to tedy byl?

„Vy jste se zbláznil,“ odpověděl statečně. „Kdoví, s kým jste si mě spletli! Požaduji okamžité propuštění, a jakmile budu venku, postarám se, abyste vy i vaši partyzáni byli po zásluze potrestáni.“

Malý muž se cynicky zašklebil.

„Vy si myslíte, že jste mimořádně mazaný, co? Ale my nejsme padlí na hlavu, abychom vás propustili a vy nás pak práskl.“

Jedna nula pro mě, pomyslel si Mullon. Jestli mají strach z prozrazení, nejsou to policisté!

„Vy se nejmenujete Mullon?“ zeptal se malý muž. „A nepřicházíte ze Seattíu?“

„Jistěže se jmenuju Mullon a samozřejmě že jsem přiletěl ze Seattlu!“ zlobil se Mullon. „Ale ani v nejhorším snu by mě nenapadlo zabít Rhodana!“

Malý muž přikývl.

„Škoda,“ řekl tiše.

Mullon překvapeně vytřeštil oči. Ještě pořád ho bolely.

„Škoda...?“ zopakoval.

Malý muž ještě stále přikyvoval.

„Ano, škoda. Já se jmenuju Hollander. Už jste o mně slyšel?“

Mullon zavrtěl hlavou.

„Ne, ještě nikdy.“

Hollander se soucitně pousmál.

„Jak chcete zlepšit svět, když neznáte ty, kteří sledují stejný cíl? Už jste někdy slyšel o Filozofech přírody?“

„Ano, je to sekta, která káže návrat k přírodě,“ přiznal Mullon.

Hollander zavrtěl hlavou: „To je tedy skutečné vyčerpávající informace. Filozofové přírody — to jsme my. Ale v žádném případě nekážeme návrat k přírodě jako starý Rousseau. Ovšem tady v Terranii jsme za stejným cílem jako vy! Tak promluvíte už konečně?“

Mullon se zasmál: „Víte, pane Hollandere, na to, abyste mě přelstil, si budete muset vymyslet lepší trik!“

Hollander patrně na nic jiného nečekal. Vážně na Mullona pohlédl a řekl: „Žádné strachy! Umíme své úmysly dokázat. Avšak vy jistě pochopíte, že jste mrtvý muž, jestliže jste nás spatřil a nehodláte s námi spolupracovat.“

Mullon automaticky kývl.

„Dobrá. Tak začněte!**

^ A ^

Zhruba ve stejné době dostal Pěny Rhodan do ruky zprávu, která zněla:

Momentálně dlejí v Terranii dvě rivalizující skupiny nespokojenců. Jednak jde o takzvané Filozofy přírody, kteří se v počtu patnácti mužů zabývali v jedné správní budově města, a pak jde o hlavu takzvaného Hnutí Nezlomných demokratů, Horace O. Mullona, který přijel do města s úmyslem připravit vraždu Administrátora. Dalších dvacet příslušníků hnutí čeká v Cien-Cinu na povolání do Terranie.

Není pochyb, že obě skupiny sledují stejný cíl - svržení vládnoucího režimu. V dalších cílech už tak jednotní nejsou.

Byla uskutečněna opatření k ochraně Administrátora a institucí Slunečního impéria. Informace budou podávány nadále pravidelně touto cestou. Konec.

Rhodan vypnul projektor a opřel se v křesle. Vůbec na něm nebylo vidět, zda a jak dalece se ho ta informace dotkla.

Po chvíli se předklonil a zmáčkl tlačítko interkomu. Na obrazovce se objevila kulatá, Ježatá tvář.

„Dobrý den, pane ministře!“ pozdravil Rhodan. „Pojď sem ke mně. Něco pro tebe mám!“

Muž přikývl. Obrazovka zhasla a originál obrazu stál za dvě minuty v Rhodanově velké pracovně.

„Víš, o co jde?“ zeptal se Rhodan.

Muž přikývl.

„Tak se posad'. Bully, a řekni mi, co máš v úmyslu udělat.“ Reginald

Bull si sedl a udělal velkorysý gesto: „Počkáme, v pravý okamžik je zatkneme, podrobíme vymytí mozku, abychom zjistili jména všech soukmenovců, dostali je před soud a odsoudili. Vše.“

„A jaký rozsudek soud vyřkne, co myslíš?“ Bull pokrčil rameny. „Vězení, nucené práce...“ „Ne.“

Bull překvapeně vzhlédl.

„Ne? A proč ne? Chceš soudcům předepisovat, jak mají soudit?“

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Vláda předloží Sluneční Radě návrh zákona. Sluneční Rada ho neprodleně přijme, protože jím skutečně zaplní jednu mezeru v našem právním řádu, a podle tohoto zákona bude vzbouřencům, revolucionářům a jim podobným ukládán nový trest.“

„Aha. A o jaký trest půjde?“

Rhodan se usmál.

„Ty už to nevíš. Bulle? Nedávno jsme si o něm povídali...“

^ ^ ^

Mullon dostal požadovaný důkaz.

Sám znal jménem několik lidí, o kterých se tvrdilo, že jsou filozofy přírody. Znal je, ale považoval je za kuriózní sdružení bláznů. Teď se mu však znalost jejich jmen hodila.

Jeden z těch mužů bydlel v Portlandu v Oregonu. Hollander se s ním spojil videofonem. Muž v Portlandu se jmenoval Pattem a očividně hned poznal svého šéfa. Pak řekl o cílech filozofů přírody víc, než se do videofonu slušelo.

Mullon byl zcela přesvědčen. Ale vzpomněl si ještě na jedno jméno. Dal se s tím mužem spojit a zažil něco podobného. Protože považoval za nemožné, aby je Hollander oba předem připravil, nakonec přiznal: „Tak dobrá. Opravdu to vypadá, jako bychom měli stejné cíle. Ale co teď?“

Hollander se ušklíbl a ukázal dozadu na Fraudy. Právě ji zbavovali pout. Už byla při vědomí, ale strážný na ni raději ještě mířil paprskometem. Celou dobu oba muže poslouchala.

„Co to děvče?“ chtěl vědět Hollander. „Neměli bychom ji raději přemístit někam pryč?“

Mullon navrhl: „Proč ji nepustíte a nenecháte jít? Jsem si jist, že nám neuškodí.“

Hollander však byl rozhodně proti. Cynicky vysvětloval: „To bych byl pěkný revolucionář, kdybych dával sám sobě kolem krku oprátku. Loyi, vyved' ji ven!“

Strážný odvedl Fraudy z místnosti. Mullon se na ni snažil povzbudivě kývnout, ale ani se na něj nepodívala.

„Přejdeme k věci!“ řekl Hollander. „Pro všechno, co přijde po převratu, bude hrát velkou roli, kdo učinil ten první krok. Ten, kdo zabije Rhodana, bude hrát první housle.“

Filozofové přírody si to nechtějí nechat ujít. Takže vy zůstanete hezky v pozadí a budete přihlížet zabití Rhodana, ano?*

Mullon se slabě pousmál. Neskrýval, že mu je Hollanderův návrh proti srsti.

„První vrah, nejlepší vrah, že? Je jasné, že Hnutí Nezlomných nehodlá odstranit starý režim samo. Za Rhodanovu smrt nechceme nést zodpovědnost docela sami. V určitých ohledech se určitě dohodneme.“

Ale jak to vypadá, rádi byste na sebe strhli většinu moci. To však není cíl, se kterým bychom souhlasili. To, co jste si vymyslel, Hollandere, nelze splnit. Zůstáváme ve hře!“

Hollander se ušklíbl.

„Myslíte?“ odpověděl klidně. „Mohu vás donutit udělat, co si budu přát. Vy...“

Mullon udělal rázné a odmítavé gesto.

„Nevykládejte hlouposti, Hollandere! Jsem v neustálém spojení s mými lidmi v Cien-Cinu a tím pádem se svým Hnutím v Americe. Fajn, možná mé můžete zabít, ale na mé místo pak hned nastoupí další Nezlomný Demokrat. Jakmile bude mé spojení s Cien-Cinem přerušeno, zbývá tomu, který to způsobil, už jenom pár hodin života.“

Mullon se sebejistě usmíval a pobaveně sledoval Hollanderův úžas.

„Ale já to nechci dohnat tak daleko, Hollandere, protože rád žiju. Takže se pokuste vymyslet něco chytřejšího, člověče! A jednou provždy si pamatujte - ubohými výhrůžkami žádného Nezlomného nezastrašíte!"

^ A ^

Způsob, kterým Hollander nakonec vzdal své úsilí, přinutil Mullona, aby se měl na pozoru. Z deseti mužů, které během jednání poznal, považoval za vskutku nebezpečného pouze Hollandera.

Překvapením pro Mullona však bylo, že Hollander byl městským policistou v Terranii. Sice nezastával žádný významný post, ale uniforma mu umožňovala přístup do míst, kam se obyčejný civilista jen tak nedostal.

Hned po jednání vyvstal první problém:

Fraudy Nicholsonová!

Jak by jí co nejlépe objasnil, co on a Nezlomní Demokraté chtějí? A co ona? Nedá mu najevo, že jím hluboce pohrdá?

Mullon to chtěl vědět.

Hollander neměl nic proti tomu, a tak ho za ní pustil do malé místnůstky s jedním oknem a poslal strážce ode dveří. Mullon se dal do řeči, vysvětloval a mluvil a mluvil... Praudy ho kupodivu nepřerušovala. Nejdříve mu naslouchala s nedůvěrou, pak stále chápavěji, až nakonec řekla: „Vaše důvody jsou dobré, pane Mullone. Ba dokonce bych se odvážila tvrdit, že jsou vznešené. Ale předpoklady, na kterých stavíte, jsou chybné!"

Mullona ta slova překvapila. Ovšem s o to větší vervou se pustil do další argumentace v zájmu Nezlomných Demokratů. Dívka však nakonec zavrtěla hlavou a řekla: „Bolí mě z vás hlava, pane Mullone. Myslím, že to nejdřív budu muset strávit. Zní to, jako byste měl pravdu... Ale musíte mít mou odpověď hned teď?"

Mullon řekl, že ne. I tak docílil víc, než v kolik doufal.

Hollander jim pak dovolil společný oběd. Fraudy mela pořádný hlad. Ještě předtím se směla vykoupat a smýt ze sebe všechny stopy jedu.

„Apropos Cepheidin,*' začala během jídla. „To vás navštívili v hotelu Filozofové přírody?"

Mullon přikývl.

„Odkud věděli, že jste sem přijel..., ehm, zabít Rhodana?" Mullon pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Asi mají dobrou síť agentů."

„A kde Hollander sebral Cepheidin?" chtěla vědět. „Pokud vím, koupit se to nedá."

Mullon to netušil. Řekl: „Hollander je policejním důstojníkem v Terranii. Tak možná proto..." ,

„Cože?" - Mullon přikývl.

„Ano, je to tak. Proč tě to tak překvapuje?" „Inu, je to trochu divné," poznamenala. „Policejní důstojník a revolucionář?"

Mullon souhlasil. Přesto ho její reakce zaskočila. „Jistě," pokračovala dívka. „Policejní důstojníci mají k Akademii a budovám pod ochranným štítem volný přístup. A na Akademii existuje celá kultura Cepheidinu."

Tím téma uzavřeli. Po několika minutách se však znovu zeptala: „Jakým způsobem jed aplikují?"

„Používají foukačky. Jako Indiáni v Jižní Americe." „Aha."

Pak mlčky dojedla talíř a zničehonic navrhla: „Rozhodla jsem se jít s vámi mezi revolucionáře..., pokud nebudete nic namítat."

Mullon sebou trhl. „Vy byste...Opravdu?" Fraudy vážně přikývla.

„Jedno bych vám k tomu chtěla říct, abyste si nedělal falešné naděje. Vaše argumenty mě nepřesvědčily zcela. Já nejsem ani Nezlomnou Demokratkou, ani filozofkou přírody. K tomu rozhodnutí mne vedly mnohem hlubší důvody.“

Mullon nevěděl, co na to říct.

„Tak ale-“, proč?“ vykoktal.

Praudy se předklonila a řekla: „Protože vás mám ráda, hlupáčku!“

^ A ^

Akce probíhala velice rychle.

Muflonův plán, že Perryho Rhodana zastřelí během semináře na Akademii, byl Hollanderem schválen. Mullon a jeden z filozofů přírody měli střilet. Další muži obou skupin atentátníků dostali za úkol kryt střelcům záda a chránit je před rozvášněným davem.

Mullon informoval zálohu v Cien-Cinu a vyzval své muže, aby přiletěli do Terranie.

Hned příštího dne se dozvěděli, že další seminář s Rhodanovou přítomností se bude konat následující pátek na téma „O možnostech spolupráce Země s velkými galaktickými říšemi“.

Jakmile Mullonovi muži dorazili, ihned byli zasvěceni do svých úkolů.

^ A ^

O přiletu dalších dvaceti Nezlomných Demokratů do Terranie se Rhodan dozvěděl hned. Byly mu popsány i Hollanderovy a Mullonovy plány. Dostal je na stůl se všemi podrobnostmi a zařídil se podle nich.

Zákon o reformě trestního práva byl Sluneční Radou přijat a předán Nejvyššímu soudnímu dvoru říše.

Bullova tajná služba vyhlásila pohotovost. Platila jak pro příslušníky tajné služby v Terranií, tak i na celém světě.

^ A ^

Mullon se pokoušel charakterizovat své pocity, když prošel energetickým ochranným štítem a společně s mnoha mladými lidmi mířil k budově Kosmické akademie. Po jeho boku kráčela Fraudy, vedle ní šel Feable, filozof přírody, který převzal „úřad“ druhého atentátníka.

Zbraně měli schované v podpažních pouzdrech. Byly to termopistole, které obstaral Hollander.

Ostatních třiatřicet mužů - Čtrnáct filozofů přírody a devatenáct Nezlomných - se rozdělilo mezi dav.

Velký přednáškový sál Akademie měl místa pro osm set posluchačů a byl plně obsazen.

Mullon a Feable pronikli až do Čtvrté rady. Fraudy seděla za Mullonem v páté řadě. Mullon ji tam posadil proto, aby ho s ní po případném nezdařeném atentátu nespojovali.

Seminář byl zahájen v patnáct hodin přednáškou vysokého důstojníka flotily. Rhodan zatím nepřišel. První přednáška skončila po Čtyřiceti minutách. Řečník byl poctěn potleskem, uklonil se a zaujal své místo v posledních řadách. Mullonovy nervy byly napnuté k prasknutí. Teď měl přijít Rhodan! Přesně v patnáct pětáctýřicet se otevřel hlavní vchod do síně a vstoupilo několik mužů. Rhodan nebyl největší z nich, ale působil nejvýraznějším dojmem. Mnozí posluchači začali vstávat a provolávat mu slávu. Jiní vstávali mlčky a prohlíželi si impozantní zjev nejvýznamnějšího muže lidstva. Rhodan je všechny ležérně, ale přátelsky pozdravil, Mullon byl na okamžik zaskočen jeho neuvěřitelnou bezstarostností, Byl tohle ten tyran, o kterém se filozofové a demokraté tolik napřemýšleli?

Když Rhodan přistoupil k řečnickému pultu, sklídil bouřlivé ovace, ale přátelským gestem ruky utišil sál.

„Jsem rád," řekl příjemným hlasem, „že vás na dnešní seminář přišlo tolik. Jistě všichni víte, v jaké situaci se naše Země a tím i celá Sluneční říše nachází."

Mullon se podíval na Feablea. Ten už měl ruku strčenou v podpaží. Mullon si tedy přešel dlaní přes vlasy a pak mu také sjela k chladné pažbě pistole.

V té chvíli Rhodan řekl: „Naše situace je nesložitá v tom směru, že bytosti, se kterými můžeme mít případně co do činění, jsou většinou bez výjimky humanoidní. Nehumanoidní druhy jsou sice v převaze co do počtu, ale jako potenciální nepřátelé či spojenci prakticky neškodné a nevyužitelné."

Mullon sledoval Feablea, jak zvolna vstává a naklání se, jako by chtěl studentovi před sebou vlepit pohlavěk. Udělal totéž a prudce vstal ve stejnou chvíli jako Feable.

Zdálo se, že si Jich Rhodan ani nevšiml.

Feable neuvěřitelně rychle tasil paprskomet. Mullon byl o zlomek vteřiny pomalejší. Zmáčkl spoušť ve chvíli, kdy jeho soused už střílel. Ale i Mullonův paprsek zasáhl bezchybně cíl.

Paprsky vzaly Rhodanovi řeč. Za pultíkem cosi explodovalo. Žhavé úlomky se rozletěly na všechny strany, dopadaly do davu posluchačů a vyvolávaly zmatek. Ozývaly se zděšené výkřiky, sál se zaplnil dusotem a řevem, dosavadní pořádek se proměnil v chaos.

Atentátníků si nikdo nevšímal. Nikdo kromě Mullona neviděl, co se stalo za řečnickým pultem.

Z Rhodana zůstala jenom doutnající hromádka.

Jeden žhavý kousek přistál asi dva metry od něj a zranil nějakého muže. Mullon přeskočil lavici, rozrazil dav a sklonil se nad zraněným. Tento muž ho však nezajímal. Zajímal se o ten kousek Rhodana, ale spatřil jenom - černý kus plechu.

Napřimil se a zadíval se k pultu. Viděl Černé díry v zemi a kusy plechu.

Rhodan?

To nebyl Rhodan! Byl to robot!

Na chvíli mu vysadil mozek. Stál tam jako zkamenělý a byl by se asi ještě chvíli nepohnul, kdyby v té chvíli za ním ne-sykl známý hlas: „Rychle pryč! Policie!”

Mullon se otočil. Fraudy právě přelézala poslední lavici a opírala se přitom o jeho rameno. K hlavnímu vchodu se blížila jednotka uniformovaných mužů.

Mullon se podíval stranou. Feable zmizel a po ostatních třiatřiceti nebylo ani vidu.

Fraudy ho tahala za ruku, proto povolil. Nohy se mu pohnuly mechanicky. Fraudy ho pak navigovala davem. I nahoře ve dveřích do sálu se objevili policisté. Mlčky na ně ukázal, ale Fraudy zavrtěla hlavou. Vytáhla ho na chodbu a namířila si to s ním k jednomu dveřím. Rozrazila je, strčila Mullona dovnitř, vběhla za ním a zavřela za sebou.

„Rychle, pokračujeme!” vyzvala ho. Prchali po dobře osvětlené chodbě.

„Kam běžíme?” zeptal se.

„Do dílen a odtud pak k hlavnímu východu z budovy!” zvolala dívka.

Mullon poslušně utíkal. Po třiceti metrech chodba končila a dveře na jejím konci nešly otevřít. Ale Fraudy měla klíč.

Odemkla je a ocitli se v místnosti, nacpané nejrůznějšími přístroji.

Ale nebyly to přístroje, co Mullona zaujalo. Mnohem zajímavějších bylo šest mužů, postavených v půlkruhu kolem dveří. Drželi v rukou zbraně a podle všeho tu na Mullona čekali. On sám měl zbraň už zase zpátky v pouzdře.

Otočil se k Fraudy.

Skláněla hlavu.

Jakoby z dálky slyšel nějaký hlas, který říkal: „Bohužel vám musíme způsobit malou nepříjemnost, pane Mullone. Ale obávám se, že byste nám jinak dělal potíže - a těm se přece chceme vyhnout, že?“

Mullon se na toho muže podíval a viděl, jak zvedá jakousi divnou zbraň a mačká spoušť.

Zasáhlo ho to jako rána klackem. Pak ztratil vědomí.

ý ^^

Mullon pocítil hluboké zklamání. Ještě ani pořádně netušil, co ho tak strašně zklamalo, ale cítil se neúčinný, zbitý a opuštěný.

Otevřel oči a zjistil, že leží na poměrně pohodlném lůžku v nějaké cele. Zdi byly holé, bílé a bez oken. Jenom jedny dveře.

Co se to stalo?

Ti muži! Najednou si vzpomněl na šestici policistů, která na něj čekala za dveřmi dílen. Jeden vystřelil.... Měli uniformy... Byli to Rhodanovi lidé!

Rhodan - atentát - explodující robot! Vzpomínky se mu vracely.

A Fraudy!

Fraudy ho zradila. Vylákala ho na chodbu a zavlékla do náruče policie.

Opravdu? Bylo to tak?

Pak si vzpomněl, že se mu neodvažovala podívat do OČÍ. Nebyl to snad dostatečný důkaz?

Fraudy, Rhodanova agentka!

^ A ^

Čas plynul -Mullon o něm ztrácel pojem a nevěděl, jestli je zavřený jen pár minut nebo hodin - až se kovové dveře ko-

nečně otevřely a vešel policista. Kývl na vězně a řekl: „Jste očekáván. Pojd'te se mnou!"

Mullon poslechl. Použili antigrav a prošli několika chodbami. Pak mu policista otevřel dveře do spoře zařízené místnosti. Za stolem seděl muž, kterého Mullon před několika hodinami rozstřílel na kusy.

Perry Rhodan. •

„Posaďte se, pane Mullone!" řekl. „Děkuji vám, strážmistře!"

^ •

Strážný srazil paty, otočil se a zmizel.

„Atentát se vám nezdařil, pane Mullone," konstatoval Rhodan. „Zítřa odpoledne budete mít soud. Vy i vaši spojenci. Jaký trest očekáváte?"

Mullon se rozhodl, že bude mlčet. Nebylo nic, co by tomuto člověku chtěl říct. Ale něco ho nutilo odpovédět. „Nucené práce," zavrčel, aniž by se na Rhodana podíval. „Ne," odvětil Rhodan. „Nemyslím, že to bude tak hrozné." Mullon překvapeně vzhlédl, ale Rhodan se už zmíněnému

tématu nechtěl věnovat.

„Váš atentát," pokračoval namísto toho, „je nám znám už ze stadia příprav. Speciální agent se pak postaral, abyste v Terranii neudělal ani krok bez kontroly."

Mullon zklamaně přikývl.

„Jo, Fraudy...," zamumlal zničeně.

„Ano, slečna Nicholsonová," potvrzoval Rhodan. „Mně osobně je líto, že jste se citově zapletli. Pokud vím, ani slečna Nicholsonová nezůstala ušetřena citového vzplanutí. Tím více oceňuji její výkon."

V té chvíli se Mullon přestal ovládat. Vyskočil, udělal dva kroky ke stolu a zlostně vykřikl: „Výkon? Jaký výkon? Že zradila skupinu odvážných mužů, kteří vzali do rukou osud Země a lidstva? To je mi pěkný výkon!"

Rhodan klidně naslouchal. Když se Mullon znovu nadechl,

teprve pak řekl: „Ze všeho, čím se vaše mysl zabývá, nechápu jenom jedno. Proč mě považujete za tyrana? Copak jste si demokraticky nezvolili své zástupce? Copak nemáte světový parlament, přijímající zákony?"

„Parlament!" poznamenal Mullon pohrdavě. „Všichni poslanci skočí po hlavě do ohně, když budete chtít!"

Rhodan vstal a obešel stůl.

„Objektivně vzato jsou vaše názory fantasmagorické, pane Mullone, a jako takové si je Země momentálně nemůže dovolit. Proto musejí být obě revoluční hnutí jednou provždy potlačena."

„To se vám nemůže podařit!" vysmíval se Mullon.

„Ano? Myslíte? Zapomínáte, že už dvacet let patří k povoleným vyšetřovacím prostředkům policie psychovyslech zločinců. V tuto chvíli čeká zhruba dvacet tisíc Nezlomných na vaše odsouzení.

Nemyslím, že by po světě běhal ještě nějaký nezatčený Nezlomný Demokrat či filozof přírody."

Mullon vytřeštil oči.

»Vy... vy jste mě podrobili vymývání mozku?"

„Přesně tak. Ale nebojte se, nebude to mít žádné psychické ani fyzické následky. Říkám vám to jen proto, abyste pochopil, že vaše hnutí je definitivně poraženo. Můžete jít, pane Mullone."

Mullon se odpotácel ke dveřím. Ale ještě než si ho Čekající policista převzal, Rhodan poznamenal: „Mullone, nikdy nezapomínejte, že Země je malou planetou na okraji Galaxie. Víc než polovinu Galaxie ovládá mocná arkonidská říše společně se Skokany. Více než šest desítek let se nám před nimi dařilo skrývat. Museli jsme se skrývat, protože jsme nebyli dost silní na to, abychom se jim ubránili.

V těchto dnech se nám znovu dostali na stopu. Brzy nás najdou a pak už nás nespustí z očí.

Tady jde o celé lidstvo, Mullone, o svobodu nebo otroctví.

Ještě pořád věříte, že si smíme dovolit přepych, který svými názory ztělesňujete vy a přírodní filozofové?"

^ A ^

Proces se stal jedinečnou senzací.

Během jednoho jediného odpoledne bylo vyřčeno pětadvacet rozsudků. Počítačové vyhodnocení přečinů bylo bezchybné.

Překvapením však bylo, že z dvaceti tisíc Nezlomných bylo šestnáct tisíc propuštěno na svobodu vzhledem k „neškodnosti jejich přečinů“. Ze stejného důvodu nebylo potrestáno tisíc filozofů přírody z celkem šesti tisíc. Počítač vyhodnotil, že se v jejich případech jednalo jen o obyčejné občany, klen se k hnutí připojili z pouhé zvědavosti. Dalo se u nich předpokládat, že se po odstranění vůdců hnutí přestanou o jejich názory zajímat.

Počet souzených se tím pádem zmenšil na osm tisíc. Soudce uzavřel jednání slovy: „Reforma trestního práva byla plně podřízena požadavkům lidstva. Tento vývoj ještě zdaleka není uzavřen. Nicméně rozsudek pro všechny obžalované zní:

Deportace ze Země, ztráta občanství Země a zákaz návratu na Zemi nebo na jakoukoliv jinou planetu Slunečního impéria na doživotí."

Pozemská flotila dala k dispozici velkou nákladní loď. Deportální loď byla dostatečně velká, aby všem osmi tisícům odsouzených umožnila pohodlný let. Posádka lodi sestávala ze sto padesáti důstojníků a vojáků vesmírné flotily,

Cílem letu lodi byla soustava Rigel v souhvězdí Orionu. Pozemské flotile bylo známo, že se její třetí planeta hodí k osídlení. Na loď byly naloženy všechny technické prostředky, které odsouzeným zaručovaly přežití. Co se týkalo další-

ho života na planetě, jeho zárukou byl fakt, že zhruba polovinu odsouzených tvořily ženy.

Rozsudek padl - první rozsudek o deportaci z planety Země v dějinách lidstva.

^ A ^

„Jste připraven, Mullone?**”

Mullon zavřel kufřík se svými věcmi a přikývl.

„Tak pojďme!”

I z ostatních cel byli vyváděni odsouzenci. Tiše se zdravili a poslušně kráčeli před svými strážnými. Na ulici před věznicí stál kluzák vedle kluzáku. Do každého se vešlo padesát osob. Deportace byla zahájena.

Let ke kosmodromu trval jen pár minut. Vězni se smíšenými pocity vzhlíželi k osudové lodi.

Jmenovala se ADVENTUROUS.

Zanedlouho nastupovali do zívajícího hlavního vstupu. I Mullon tupě poslouchal rozkazy a kráčel do útrob lodi. Přitom si vzpomněl na Fraudy. Proč, k čertu? Proč se musel v téhle chvíli tak mučit? Ve chvíli, kdy se za ním jednou provždy zavíraly brány rodné Země?

Fraudy ho chtěla ve vězení několikrát navštívit, ale pokaždé ji odmítl. Nehodlal s ní promluvit ani slovo.

Bylo to správné?

„Pozor, chlape!” vyjel na něj kdosi. „Támhle tudy!”

Mullon se otočil v přikázaném směru a dusal po další chodbě. Jiný uniformovaný muž pak vykřikl jeho jméno: „Mullon?”

„Zde!”

„Dva tisíce sto třicet sedm, támhle tudy!”

Kajutu 2 137 našel až na konci před křižovatkou chodeb. Dveře byly zavřené, ale Mullona už poučili, jak je otevřít -

musel na chvíli zůstat stát před nimi, než elektronika zachytila jeho obraz a odemkla. Pak teprve vstoupil.

Za dveřmi byla místnůstka, vybavená jenom tím nejnútnejším.

Skládací postel, mycí kout, stůl, dvě židle, malá skříň.

To vše osvětlovala jedna zářivka. Někdo rozsvítil, než Mul-Ion přišel.

Onen někdo seděl na jedné ze židlí a díval se vyplašenému Mullonovi v ústrety.

Fraudy!

Mullon překvapením strnul.

Dívka vstala a vykročila mu vstříc.

„Je to prosté," řekla tiše. „Dostala jsem té do téhle šlamastiky, tak ji s tebou chci sdílet. Prostě tady s tebou zůstanu a poletím na Rigel III. Už se nevrátím. Nikdo nesmí tuhle loď opustit.

- Otázkou je jen, jestli si mé chceš nechat u sebe. Pokud ne, museli by mě přestěhovat do jiné kajuty."

Trvalo hezky dlouho, než se Mullon vzpamatoval z šoku, ale nakonec mu vyhrkly slzy a hlesl: „Ty moje paličatá holčičko!"

^ A ^

Adventurous odstartovala.

Od chvíle, kdy se k Mullonovi připojila Fraudy, najednou pochopil, že nadále zůstává vůdcem Nezlomných. Byly tu Čtyři tisíce mužů, kteří se na něj dívali jako na svou nejvyšší instanci.

Mullon znal Hollandera i jeho ambice. Věděl, že se Hollander pokusí dostat všech osm tisíc mužů pod svou vládu. Ne-zlomní Demokraté by se mohli snadno stát jeho obětmi, kdyby se o ně Mullon nepostaral.

Zachování stávajícího uspořádání hnutí bylo očividně i úmyslem soudců a těch, kdo se starali o vykonání rozsudku,

protože když Mullon požádal o propůjčení velké jídelny lodi ke shromáždění, posádka mu toto přání ráda splnila.

Mullon pozval i filozofy, ale Hollander mu vzkázal. Že on i jeho lidé jsou příliš zaneprázdněni. Výmluva to byla tak průhledná, že každý snadno poznal neochotu filozofů podílet se na roli menšiny.

Mullon o tom na shromáždění promluvil. Nevšímal si špiónů filozofů přírody a veřejně upozornil na Hollandera jako na muže, který se nehodlá držet principů pospolitosti a soudržnosti všech vyhnanou.

Mullon také navrhl, aby zvolený výbor vypracoval návrh ústavy a jeho návrh byl jednomyslně přijat. Dále navrhl, aby byla utvořena policejní jednotka, která by během letu hlídala filozofy a po přistání na cizí planetě měla na starosti bezpečí první osady.

Nakonec mezi svými lidmi vyhledal pastora a notáře. Neskrýval, že to dělá ze soukromých důvodů, a přede všemi shromážděnými se dal oddat se slečnou Fraudy Nicholsonovou.

Zvláštní na tom bylo, že ji Nezlomní Demokraté ihned přijali za svou, přestože věděli, na čem se na Zemi podílela. Sama se za to potrestala, proto nebylo nutné dívat se na ni skrz prsty.

^ A ^

Když se Mullon a Fraudy vrátili do své kajuty, už tam na ně čekal muž, kterého Mullon nikdy předtím neviděl. Stál před otevřenými dveřmi s dopisní obálkou v ruce.

„Vy jste pan Mullon?“ zeptal se.

Mullon přikývl.

„Ano. A vy?“

„To není důležité. Posílá mě pan Hollander, abych vám předal tento dopis.“

Podal Mullonovi obálku a zmizel.

Mullon vstoupil za Fraudy dovnitř, zavřel, vytáhl natřikrát složený list papíru a začal číst. Fraudy sledovala, jak se mu při čtení mění výraz tváře. Nejdříve byl překvapený, pak nazlobený a nakonec rozzuřený.

„Hollander chce, abych mu tě vydal.“

„Mě?“

„Podívej se sama, čti!“ Fraudy vzala dopis do ruky a četla:

Rada Asociálních Svobodných Osídlenců rozhodla následující: Slečna Fraudy Nicholsonová, tajná agentka ve službách diktátora Rhodana, musí být postavena před soud vyhnanou a souzena pro zradu.

Rada Asociálních Svobodných Osídlenců požaduje od osob, které ji pro nás nepochopitelným způsobem drží u sebe, aby ji okamžitě vydali Radě.

Hollander, předseda Rady.

„Co uděláš?“ zeptala se Fraudy ustrašeně. Mullon se zasmál.

„Řeknu Hollanderovi, aby šel s celou tou svou asociální radou k Čertu. Jak znám své lidi, budou se mnou souhlasit.“

Spěšně sepsal odpověď, ve které se však mírnil. Poznamenal v ní, že se Fraudy sama a dobrovolně rozhodla pro vyhnanství, a tím už se dostatečně potrestala.

Hollanderova odpověď přišla okamžitě:

Rada Asociálních Svobodných Osídlenců zjišťuje, že Horace O. Mullon, bývalý vůdce Nezlomných Demokratů, pojal za manželku pronásledovanou tajnou agentku Nicholsonovou. Rada konstatuje, že se Horace O. Mullon zřetelně distancoval od cílů, které sledují Filozofové přírody. Je proto nutné ho považovat za nepřítele společné věci. Rada požaduje, aby byl také vydán soudu osídlenců. Mullona to zaskočilo.

„Hollander chce válku," řekl nakonec. „Jen kdybych tak věděl, co má za luhem!"

^ A ^

Mullon svolal stovku nejvlivnějších demokratů a poradil s nimi o dopisech od Hollandera. Postavili se na Mullonovu stranu, přesně jak předpokládal. Ale ani oni nedokázali odhadnout, co přesně Hollander míní udělat.

^ A ^

Velitel Flagellan se rozhodl, že vzdálenost k Rigelu III překoná ve dvou transicích. Na úrovni dráhy Uranu přešla AD-VENTUROUS do hyperprostoru a vynořila se znovu na poloviční trase mezi Zemí a Rigolem.

Flagellan nechal mezi oběma transicemi uplynout dvacet hodin. Chtěl si být jist, že bude mít dostatek akumulované energie k druhému hyperskoku. Flagellan byl pečlivý, starostlivý velitel. Nemohl tušit, že právě tahle jeho starostlivost vyvolá neštěstí.

^ A ^

Shromáždění vyslechlo první návrh ústavy. Mullon byl potěšen, že ze čtyř tisíc Demokratů přišly tři a půl tisíce. Politický zájem byl velký a Mullon to považoval za potěšující znamení.

Ústava byla přijata s tím, že její definitivní znění bude upřesněno až podle životních podmínek na planetě Rigel III.

Praudy na shromáždění nepřišla. Mullon si přál, aby raději zůstala v kajutě a aby nikoho nepouštěla dovnitř. Když se pak vracel v doprovodu svých lidí, zdálo se mu, že u své kajuty vidí Hollanderovy muže.

Přidal do kroku, rozrazil dveře a zjistil, že Fraudy není uvnitř.

„Byli tu Hollanderovi muži!“ vykřikl. „Ještě jsem je stačil zhlédnout. Určitě ji unesli!“

Jeho dlouholetý přítel O'Bannon pochopil nejdřív. „Však mi ti ji vrátíme, Horace!“ křikl zpátky. „Jdeme, hoši!“

Hollanderův kvartýr leží v sektoru pět. Když půjdeme touhle chodbou dozadu, odřízneme jim cestu.“ Nikdo nezaváhal.

Rozběhli se po hlavní chodbě. „Myslím, že jim tvoje žena bude dělat potíže,” poznamenal

O'Bannon. „Nedostanou se tak rychle dopředu jako my. Byli bychom hloupí, kdybychom utíkali přímo před Hollanderovy dveře. Zahneme támhle doprava a za chvíli budeme u hlavní chodby. Tam si na ně počkáme!“

Návrh byl přijat. O dvě minuty později dorazili na místo, které se hodilo k určenému záměru. Obě chodby byly docela prázdné, Hollanderovy muže zatím nebylo vidět. Mullon spočítal své spolubojovníky. Měl jich celkem sedm. „Už jdou!“ sykl O'Bannon a stáhl se zpátky do chodby. Lehl si na břicho a díval se na chodbu u země. Pak ukázal dozadu třikrát otevřenou dlaň a ještě dva prsty.

Sedmnáct lidí, pochopil Mullon. To bude tvrdý boj. Ale nebylo to tak hrozné - díky O'Bannonovi. Vstal, kývl na své druhy, vykřikl; „Jdeme na ně!“ a vyběhl na hlavní chodbu. Vřítel se mezi překvapené únosce jako raketa.

Mullon a ostatní ho následovali. Zazněly zděšené výkřiky a ještě než Mullon stačil zakročit, O'Bannon už srazil šest mužů k zemi. Jedenáct zbývajících pak už neznamenovalo žádnou potíž.

Vysvobozená Fraudy se opřela o stěnu a zhluboka oddychovala. Mullon ji opatrně objal a konejšil.

„Věděla jsem, že přijdete,” vyhrkla. „Jste skvělí chlapi! Mockrát děkuju, O'Bannone!“

Mullonův přítel se spokojeně zašklebil.

Ze čtrnácti Hollanderových mužů zůstali při vědomí jenom tři. Potáceli se na vratkých nohou a neměli sílu utéct. Mullon je vzal jako zajatce a rukojmí zároveň. Měli mu posloužit i jako důkaz pro kapitána Flagellana, že strůjcem nepokojů na lodi je Hollander.

Poslal nahoru do velínu jednoho ze svých - jistého Wolleye - s touto zprávou, ale O'Bannon suše poznamenal: „Řekl bych, že to toho fajnového pána nebude ani trochu zajímat.“

^^^

Tři zajatci byli umístěni v jedné z menších místností mužstva a zůstali přísně střeženi.

Wolley se dlouho nevracel, a když se nakonec přece jen ukázal, přišel v doprovodu dvou uniformovaných ozbrojenců.

„Vy Jste pan Mullon?“ zeptal se jeden z vojáků zamračeně.

„Ano, to jsem. Co se děje?“

„To uvidíte. Velitel Flagellan si vás přeje vidět ve velínu.“

Mullon se podíval na Wolleye: „Co se děje, chlapče?“

Wolley mávl rukou.

„Hollander zinscenoval docela pěkněj podraz, šéfe. Běž klidně s nimi, Flagellan ti všechno vysvětlí.“

Mullon se ohlédl, podíval se na O'Bannona, ten jen kývl a řekl: „Bez obav, Horáci! Položím se napříč před Fraudiny dveře a dám pozor, aby k ní nikdo nevníkl.“

^^^

Mullon nikdy předtím nestál ve velínu kosmické lodi, ale bylo mu divné, že je tam tolik ozbrojenců. Flagellan k němu vykročil a zvolal: „Vy jste se chtěl násilím zmocnit lodi, abyste unikl trestu! Plánoval jste přepadení posádky!“

Mullon zůstal klidný, jakkoli ho takové obvinění zaskočilo. Zavrtěl hlavou a řekl: „Sice nevím, kdo vám to namluvil, pane, ale věřte, že nikdo z nás na nic takového nepomýšlel.“

Flagellan pokynul dvěma vojákům a přikázal: „Přiveďte zajatce!“

V boční stěně se otevřely dveře a dovnitř byli vehnáni čtyři spoutaní muži.

„Znáte je?“ chtěl vědět Flagellan.

Mullon je nikdy neviděl. „Ne!“

tvrdil.

„Tak!“ řekl Flagellan. „Co vy na to, že oni vás znají o to lip?“

Mullon pokrčil rameny. „Co já na to? Nic, pane. Vás například zná každý Člen posádky a vy neznáte zdaleka každého.“

Flagellanovi to na okamžik vzalo řeč, ale pak se obrátil k mužům s okovy: „Ke které skupině patříte?“ zeptal se nahlas.

„K Nezlomným,“ odpověděli všichni čtyři Jako jedněmi ústy.

„Proč jste se potulovali v blízkosti velínu?“ Jeden z nich odpověděl: „Měli jsme zjistit, jak silně je obsazen, kdy se mění posádka a odkud je do velínu nejlepší přístup.“

„Proč jste to měli zjistit?“

„Mullon se rozhodl převzít řízení lodi.“

Flagellan se rozzářil a triumfálně pohlédl na Mullona. „Tak co vy na to?“

„Je to divadlo,“ odpověděl Mullon klidně. „Poptejte se u mých lidí a pak zjistíte, že tihle čtyři k nám nepatří.“

„Ano, protože vaši lidé na to jsou připraveni!“ posmíval se Flagellan.

Mullon potlačil zlost. „Je mi líto, pane,“ řekl, „Že jste náš proces nesledoval přes

něji. Zjistil byste totiž, které ze dvou odsouzených hnutí je nebezpečnější. Filozofové přírody se od samého počátku snažili Nezloinné Demokraty obelstít a zaskočit. Ve vás patrně našli vhodného pomocníka,"

„Musím vás dát zavřít, pane Mullone," konstatoval Flagellan. „Ujišťuji vás, že váš případ bude prošetřen, a v případě, že bych neměl pravdu, se vám osobně omluvím. Ale pochopte, že bezpečnost lodi je v mých rukou a že vás musím podržet ve vazbě, dokud se vaše nevina neprokáže."

Mullon přikývl.

„Udělejte to, když musíte."

^ ^ ^

Mullon strávil ve vézeňské cele řadu monotónních, beznadějných dní, naplněných bezúčelnými úvahami.

Jednoho dne mu už došla trpělivost a chtěl se zeptat, kdy mu kapitán lodi konečně sdělí, co s ním zamýšlí dělat dál. Přišel ke dveřím a chtěl na ně zabušit, aby přivolal své strážce, když uslyšel podezřelé zvuky. Znělo to jako pištění. Nemohl tušit, že všechny dveře a stěny kosmických lodí jsou výborně zvukově utěsněny a že to tiché pištění je ve skutečnosti vytím palubních poplašných sirén.

Uvědomil si to teprve ve chvíli, když se otevřely dveře.

„Pojďte!" volal na něj strážný Milligan. „Ve velínu propuklo peklo! Musím tam!"

Mullon poslušně utíkal za ním.

Na chodbě byly všechny dveře pootvírané, stejné jako dveře do velínu, takže bylo na první pohled jasné, co se děje uvnitř.

Pobíhala tam spousta lidí, kteří ve velínu neměli co hledávat. V pozadí velínu zuřil boj. Mullon viděl záblesky zbraní a slyšel výkřiky raněných.

Milligan se už chystal po hlavě vrhnout do bitvy, ale Mullon ho chytil za paži.

„Zůstaňte tady, vy blázne!“ okřikl ho. „Copak nevidíte. Že jdeme pozdě?“

Milligan si pohrával se zbraní. „To jsou vaši lidi?“ vyjel zlostně.

„Ne, to jsou filozofové. A jak vidím, prakticky už dobyli velín.“

Milligan zaklel a vrátil se ke stěně. Mullon se pokoušel odhadnout, kolik filozofů o velín bojuje, a došel k počtu pěti set. Dosáhli svého. Začínali velín čistit od zraněných a mrtvých.

Mullon se rozhodl, že se stáhne zpět. Poklepal Milliganovi na rameno a Špitl: „Zmizíme odtud. Tady už nebudeme nic platní. Pojd'te se mnou mezi naše. Tam budete v bezpečí.“

Milligan souhlasil a vmžiku naskočili do antigravu.

^ ^^

Mullon okamžitě svolal shromáždění Demokratů, ale ještě než se všichni sešli, povolal k sobě patnáct svých nejdůležitějších mužů.

„Myslím si,“ shrnul své poznatky a dojmy, „že momentálně nemůžeme nic moc dělat. Teď je nejdůležitější získat přehled o tom, co se stalo. Jak znám našeho přítele Hollandera, brzy nám pošle zprávu.“

„To asi ano,“ přikývl O'Bannon. „Ale co bude s lodí? Milligane, vy byste nám mohl říct tohle - je pravda, že kdo má ve své moci velín, drží celou loď?“

„Ne,“ zavrtěl Milligan hlavou. „Je tu ještě strojovna a její agregáty. Bez nich je velín místem, kde se mamě mačkají tlačítka.“ O'Bannon chápavě přikývl.

„...ovšem dá se čekat, že Hollander to ví stejně dobře jako vy. Určitě už se ve strojovně porozhlédl, že?“ „Taky bych řekl,“ potvrdil Milligan.

Mullon zaúpěl. „Panebože, Milligane, vzpomínáte na tu stovku ozbrojenců, které Hollander hned po boji poslal z velům? Určitě šli do strojovny. Kolik vašich lidí ji střeží?”

„Asi padesát.”

„Tak to měl lehkou práci— Nedá se nic dělat. Je pánem lodi. Je ozbrojen a určitě si nás bude chtít zotročit. Proto máme jedinou možnost - najít zbývající členy posádky a sehnat si co nejvíce zbraní. Budeme se bránit...”

Milligan dostal nápad; „Nahoře na palubě K. Je astronomická pozorovatelná se čtyřmi muži posádky. Tahle stanice je tak odlehlá, že ji laik nenajde. Možná že ji Hollander přehlédl.”

„Podíváte se tam?” zeptal se Mullon.

Milligan horlivě přikývl. „Jistě. Vezmu si pár lidí a centrálním antigravem tam budeme za chvíli.”

Mullon přikývl a dal se do práce. Především chtěl zabezpečit ženy. Musely se přestěhovat z ohrožených částí lodi.

Netrvalo dlouho a strážní přivedli Hollanderova posla. Předal psaní a Mullon nahlas četl:

Bojové jednotce přírodních filozofů se podařilo odstranit posádku lodi a ujmout se velínu a strojovny lodi.

Rada Asociálních Svobodných Osídlenců zvolila Waltera S. Hollandera kapitánem lodi. Kapitán oznamuje, že na lodi od této chvíle vládne výjimečný stav a veškeré příkazy a ustanovení budou s okamžitou platností přicházet jenom od něho. Jakékoliv projevy odporu budou chápány jako vzpoura a jako takové budou trestány.

Mullon odložil dopis.

„Teď vidíte, na čem jsme,” řekl klidně.

^ A ^

Milligan se vrátil až za pět hodin. Spolu s ním dorazil O'Bannon, ale na levém oku měl modřinu, Wolley s několika krva-

vými šrámy ve tváři a čtyři muži astronomického oddělení.

O'Bannon měl skvělou náladu.

„Ukázali jsme jim!“ jásal. „Několik Hollanderových lidí nás chtělo zadržet, ale zvládli jsme je. Ukořistili jsme tenhle paprskomet! Na palubách E, F a G Je rušno, ale v horních patrech vládne klid. Jsou tam skladové prostory a ty asi Hollandera moc nezajímají. Jak jsem řekl - na pozorovací stanici nepomyslel... Tyhle čtyři jsem přemluvil a ve skladech jsem objevil dalších sedm ozbrojených Členů posádky. Každou chvíli by měli dorazit za námi.“

„To je celkem dvanáct zbraní!“ jásal Mullon. „S těmi už Hollanderovi dokážeme ztížit život. O osudu zbytku posádky jste se něco dozvěděli?“

Milligan přikývl a zasmušil se. Pak kývl na O'Bannona a ten spustil: „Takže... Flagellan a tři nejvyšší důstojníci jsou mrtvi. Nechtěli se vzdát. Jinak převzetí lodi proběhlo kupodivu nepříliš krvavě. Většina mužů posádky byla mimo velín, takže nevěděli, co mají dělat. Cestou do velínu je Hollanderovi muži bez problémů přepadli a odzbrojili. Ve strojně se bojovalo, ale byli jen dva těžce ranění. Zbytek se vzdal, když pochopil bezvýchodnost situace.“

V té chvíli se otevřel vstup a vešlo sedm uniformovaných. Zastavili se před Mullonem a nejistě se rozhlíželi. Vedl je seržant. Teprve když uviděli Milligana, ulevilo se jim.

„Dobrá,“ přivítal je Muflon. „Jsme moc rádi, že jste přišli. Znáte loď a máte zbraně. Chci se jen zeptat, zda své zbraně hodláte dát k dispozici, nebo jestli nás chcete sami podporovat v boji proti usurpátoru Hollanderovi?“

Seržant pokrčil rameny. „Když myslíte, že s tím vaši lidé budou umět zacházet, dáme vám je.“

„Díky. Potkali jste se cestou s Hollanderovými lidmi?“

„Ano, přímo nad touto palubou, v sektoru F. Ale nemyslím, že si nás všimli.“

Mullon tiše hvízdal.

„Jsou přímo nad námi. Neviděli jste, co tam dělají?“

„Ne, pane...“

„Ale já to tuším... Možná se teď někdo z nich snaží prolézt potrubím vzduchotechniky až sem k nám...“

O'Bannon ihned navrhoval, že by se měl i vydat nahoru na palubu F a Hollanderovy muže přepadnout, ale Mullon to odmítl. Nechtěl začít se vzájemným nepřátelstvím jako první, aby Hollanderovi nedal do ruky záminku.

O něco později znovu dorazil Hollanderův posel a prostřednictvím dopisu požadoval vydání svých tří mužů, zajatých při únosu Fraudy, dále o vydání Fraudy a především Horace O. Mullona, původce všeho zmatku na lodi, jak se Hollander doslova vyjádřil.

Poslovi se vysmáli a poslali ho zpátky.

„Panebože,“ úpěl Milligan. „Lod' má interkom, kterým se lze spojit s každou místností lodi. Proč si Hollander nevezme do ruky mikrofon a nezavolá nám, co chce?“

Mullon si tímhle zatím nelámal hlavu, i když pochopil, že se Hollander v technice lodi asi moc nevyzná. Totéž patrně platilo i o Jeho lidech. Důležitější však bylo zvážit, zda Hollander nebude vyhnání svého posla považovat za vzpouru a zda nebude chtít okamžitě zaútočit.

O'Bannon dostal za úkol vyjet o patro výš a zaujmout strážní stanoviště. Dalších šest ozbrojenců se ukrylo v jídelně mužstva.

Další Mullonův tah vycházel z předpokladu, že si Hollander myslí, že demokraté zůstali zcela beze zbraní. Pokud se kdy filozofové cítili bezpečně, pak to bylo právě teď. Ze situace také vyplývalo, že nejzranitelnějším místem lodi bude patrně strojovna...

Mullon osobně velel skupině, která k ní vyrazila. Skupina měla tři muže: Mullona, Milligana a seržanta Brennana. Bren-

naň byl vyzbrojen dezintegrátorem, Milligan a Mullon nesli mikropaprskomety.

Mullon se ani nestačil rozloučit s Fraudy, protože ta řídila přesun ženské Části Nezlomných Demokratů do vzdálenějších sekcí lodi.

^ A ^

O'Bannon vedl své tři muže po chodbách lodi. Postupně zjišťovali, že mnoho pater je docela prázdných, až nakonec spatřili kouř a přes ten uviděli několik pohybujících se postav. Někdo vykřikl:

„Pozor!“

Pak se zableskl tenký zářivý paprsek a prolétl prostorem. Další paprsek se zakousl do stěny a způsobil vznik ještě hustšího, štiplavého kouře.

O'Bannon viděl dost. Hollanderovi muži se snažili proniknout do vzduchotechniky. Používali k tomu termozáříč a pro-palovali díry do potrubí. Nechápal, proč nepoužívali dezintegrátory, protože ty pracovaly nehlučně a bez kouře. Kromě toho se tyto muži cítili vysloveně bezpečně. Přestože dělali takový hluk, ani se neobtěžovali rozmístit strážce.

O'Bannon svolal své muže a schoval se s nimi v malém skladu, jehož stěna hraničila s halou, kterou vedly velké trubice vzduchotechniky. Dveře nechali pootevřené. O'Bannon předpokládal, že Hollander pošle dalšího posla, než se rozhodne definitivně zaútočit. O'Bannon zatím nemínil nic podniknout.

^ A ^

První úsek cesty ke strojovně urazili bez Jakýchkoliv problémů. Milligan navrhoval, aby do strojovny pronikli vchody,

umístěnými vysoko na ochozech, protože se dalo čekat, že tyto vchody Hollanderovi muži dosud neobjevili.

Jeho odhad se potvrdil, protože na nepřítele skutečné nikde nenarazili a dostali se až na ochozy nad agregátorovým prostorem.

Vtom se Milligan zapotácel tak, až se musel chytit zábradlí. Vykřikl: „Co to bylo? Taky jste si toho všimli?“ , Brennan nic nepocítil, ale Mullon ano.

„Vypadalo to jako slabé zemětřesení," potvrdil. „Znám to. U nás doma v Seattlu se země občas pořádně zachvěje. Ale kde by se tady vzalo zemětřesení?"

„Taky nevím," zavrtěl Milligan hlavou. „Hlavně aby to neznamenal nějaké další neštěstí!"

Mullon opatrně kráčel dál, přidržoval se zábradlí, ale záchvěvy podlahy se už neopakovaly.

Obešli ochoz a dávali přitom pozor na protivníka. A pak spatřili nepřátele - dole jich bylo nejméně padesát. Horečnatě tam pobíhali. Bylo slyšet rozkazy. Před jedním malým agregátem stát muž v potrhané uniformě, byl spoután a hlídali ho dva ozbrojenci.

Mullon se pokoušel odhadnout, co muži dole provádějí, ale nedařilo se mu to. Zeptal se Milligana.

„Velký transformer je rozbitý," skřípal zuby Milligan. „Vypadá to, že ho poškodili, když tady dole zaútočili na naše lidi. Asi se ho snaží opravit. Ten zajatec jim dává potřebné instrukce. Je to Stokes, jeden z technických důstojníků."

Mullon si uvědomil, že kdyby Stokese vysvobodili, získali by velkou výhodu, protože to byl patrně jediný muž na palubě, který byl schopen opravit technická zařízení lodi.

Sdělil svůj úmysl Milliganovi a za chvíli se už snášeli provozními antigravy dolů. Dostali se až na deset metrů ke Stokesovi. Pak už neměli možnost se krýt, protože mezi nimi a zajatcem nestály žádné stroje. Nicméně šance vypadaly dob-

re, protože jen několik Hollanderových mužů bylo ozbrojeno a kromě toho na jejich straně stál moment překvapení. Navíc tu mohl sehrát rol) fakt, že technicky důstojník byl natolik důležitou osobou, že bylo naprosto vyloučeno ohrozit jeho Život nějakým střílením.

„Já se o něj postarám," řekl Milligan. „Brennane, podej mi dezintegrátor,"

Seržant mu podal malou zbraň. Milligan zamířil na nějaký bod v pozadí rozlehlého sálu strojovny a zmáčkl spoušť. Tenký paprsek vyšlehl z hlavně, zasáhl obložení jednoho z méně důležitých strojů, uvolnil ocelovou desku, ta spadla na podlahu a způsobila značný hluk.

Nikdo z Hollanderových mužů si paprsku nevšiml. Ale když se ozvala rána, všichni do jednoho se ohlédli. Kdosi vyštěkl pár rozkazů, několik mužů se rozběhlo dozadu podívat, co se stalo. Ostatní jim přihlíželi.

„Ted!" hlesl Milligan.

Nikdo z těch, kteří stáli dole, si nevšiml trojice mužů, kteří velice spěšně, avšak opatrně, aby nezpůsobili Žádný hluk, přeběhli k zajatci, cestou namířili na jeho dva strážce a skolili je. Než se zkopmělí protivníci stačili vzpamatovat ze šoku, Mullon zajatce vysvobodil a odbíhal s ním k antigravu.

Milligan s Brennanem jim kryli záda, ale Milligan dostal ještě další nápad, když viděl, že Hollanderovi muži mají své zbraně v pouzdrech.

„Odhod'te opasky se zbraněmi na podlahu!" přikázal jim poté, kdy je nahnal do kouta.

Pár jich uposlechlo, ale vtom kdosi křikl: „Nechtě toho, zbabělci! Je nás víc! Střílejte přece!"

Ale Milligan se měl na pozor. Křikloun ještě nedomluvil a už mu kolem hlavy zasvištěl paprsek. MUŽ uskočil, klopýtl a upadl.

Jeho rozkazu nikdo neuposlechl. Jeden po druhém odkládali

zbraně. Když muž v pozadí viděl, jak jeho podřízení kapitulují, odhodil i on zbraň, pak se protlačil mezi ostatními a zastavil se teprve, když Milligan varovně pozvedl hlaveň paprskometu.

„No tak střílej!“ zvolal. „Kdo pak opraví transformer, co?“

Milligan pokrčil rameny.

„Je ti to jedno?“ supěl filozof. „Jedno, co? Pokud Hollander během půlhodiny přejde do transice, jsme všichni ztraceni, víš to?“

Milligan se otočil k zachráněnému technikovi. „Co vy na to, pane...?“

Muž se zasmál. „Jmenuju se Stokes. No, hlavně vím, že Hollander je blázen. Myslel si, že přeháním, když jsem mu vyjmenoval závady na transformeru. Tím, že stanovil čas transice na určitou hodinu, mě chtěl donutit k rychlejší práci.

Transformer je poškozen jen zčásti. Za určitých okolností by transici mohl vydržet... Ovšem za jiných okolností by to taky vydržet nemusel. Vysvětlete to ale Hollanderovi!“

Mullon se ohlédl. Milligan a Brennan tam stáli ještě pořád s tasenými zbraněmi a drželi protivníka v šachu.

„Kolik času ještě máme?“ zeptal se Stokes.

„Necelou půlhodinku, asi osmadvacet minut.“

„A kolik času zabere oprava?“

„No..., zhruba stejně tolik.“

„Dobrá,“ kývl Mullon. „Pusťme se do práce. Za dvacet minut musíme být hotovi!“

Pak se otočil k Hollanderovým žoldákům a zahnal je do kouta, aby nepřekáželi. Vybral z nich ty, kteří se dobrovolně hlásili jako technici. Oprava transformeru z nich na několik desítek minut udělala spojence, protože teď šlo o život všem.

^ ^ ^

,

O'Bannon a jeho muži byli vystaveni tvrdé zkoušce. Naproti ve vedlejší místnosti už filozofové přírody podle všeho ukončili práci na vzduchových šachtách. O'Bannon viděl škvírou mezi dveřmi, jak kolem prochází nějaký muž, otevírá vedlejší dveře a mizí uvnitř.

O'Bannon vylezl na chodbu a přiblížil se k tem dveřím. Pozorně naslouchal, o Čem si povídají uvnitř. „Za půl hodiny musí být po všem!“ řekl kdosi energicky. „To bychom museli Mullona a jeho nejdůležitější lidi najít na jednom místě,“ odpověděl mu jiný hlas. „Jak si to Hollander představoval?“

„Nemám tušení. Každopádně jdeme během půl hodiny do transice. Dobře víte, jaké má taková transice následky. Jestliže se z ní nepřeberete včas, může se stát, že se na vás demokrati vrhnou dřív, než překonáte transitní šok.“

„Fajn. Pokusíme se. Kdy zaútočí Hackney?“

„Za pět minut. Pokud se mu to povede, dostane Mullona do kleští.“

„Jestli je v jídelně, ovšem...“

„Pak musíte sebrat, koho najdete. Začněte! Nemáme Času nazbyt!“

O'Bannon zaslechl ťapající krůčky a pak se ke vchodu přiblížily další kroky. O'Bannon už neměl čas se schovat.

Muž, který vyběhl ven, si ho všiml až na chodbě, ale O'Bannon mu nedopřál čas ani na to, aby vykřikl a varoval své kumpány. Skočil po něm a jediným úderem ho srazil k zemi.

Uvnitř v místnosti si toho nikdo nevšiml. Hollanderovi muži se vsoukali do potrubí vzduchotechniky. O'Bannon odtáhl omráčeného muže do úkrytu ke svým druhům. Spoutali ho a nasadili mu roubík. Pak ho nechali ležet a pronikli do vedlejší místnosti. Ta už byla prázdná, protože všichni útočníci zalezli do potrubního systému.

Díra ve stěně byla právě dost velká, aby jí prolezl jeden člo-

věk. O'Bannon se zahleděl do šachty a objevil tam ocelové výstupky, sloužící jako žebřík. Měl v úmyslu vlézt se dvěma muži dovnitř a ostatní nechat hlídkovat před otvorem ve stěně.

Sestup probíhal bez větších problémů. Sedm nebo osm mužů, které Hollander poslal, aby přepadli demokraty ze zálohy, nadělalo takový rámus, že si nemusel dávat pozor.

Na úrovni hranice mezi palubami E a F se najednou dole' zablesklo. O pár vteřin později O'Bannona minul závan horkého vzduchu, který byl tak silný, až se rozkašlal.

Filozofové se dali do práce a znovu vypalovali do ostění potrubí díru. To už se museli dostat na úroveň paluby mužstva;

O'Bannon věděl, že jiní to bude trvat asi čtvrt hodiny, než díru propálí. Pracovali znovu jen s termozářiči. Přesto si však pospíšil a za několik minut byl dole.

Postupně se zbavil čtyř strážných, odzbrojil je, poslal zpátky nahoru a s úspěchem pak pokračovat ke skupince s termozářičem, ale té se mezitím podařilo propálit díru do stěny jídelny mužstva. Šachtu zaplavilo světlo z jídelny, zdálky bylo slyšet syčení zbraňových paprsků, křik a Wolleyovy hlasité rozkazy. Boj o jídelnu vrcholil.

O'Bannon vsadil vše na jednu kartu. Naslepo vystřelil před sebe a zařval: „Vzdejte se! Váš trik jsme prokoukli! Jste obklíčeni!”

Jeden z mužů užuž sahal po paprskometu, ale vtom se v otvoru objevila Wolleyova střapatá hlava a Wolley pobaveně zvolal: „O'Bannone? Už jste tady? My jsme druhou skupinu Hollanderovců zahnali! Můžeme přivítat i tyhle...*’

Filozofové se vzdali. Wolley jim přikázal, aby mu otvorem podali všechny své zbraně a pak aby sami sestoupili do jídelny. Když CT Bannon zjistil, že všechno probíhá jako po drátku, znovu vylezl se svými muži nahoru. V několika minutách

se vyšplhali na palubu F. Jejich druzi se tam věnovali třem zajatcům.

O'Bannon se zarazil.

„Jenom tři? Poslal jsem vám nahoru čtyři muže! Kde je ten čtvrtý?"

O čtvrtém muži nikdo nic nevěděl. „Našli jsme jenom tři," ujišťovali ho.

„Hm, možná že lezl dál nahoru... Rychle, musíme za ním. Kdo ví, co všechno by mohl způsobit!"

Zajatci byli bezpečně spoutáni. Nemohli se nijak uvolnit. Bannon vlezl se svými čtyřmi muži zpět do potrubního systému a neprodleně šplhali vzhůru.

Neměli za sebou ještě ani deset výčnělků, když se jim vysoko nad hlavami zablesklo. Aniž by zpomalil tempo, zavolal na své muže: „Dejte si pozor! Ten chlapík má nějakou další zbraň. Pokouší se propálit východ. Jakmile nás uslyší, začne po nás střílet!"

O'Bannon šplhal tak rychle, jak jen to šlo. Nelámal si hlavu tím, že mu ostatní nestačí.

Když byl asi deset metrů od cíle, uprchlík si ho všiml a nervózním, nejistým hlasem křikl: „Ani hnout! Nebo budu střílet!"

O'Bannon si všiml jeho nervozity a rozhodl se použít dalšího triku; „Hej, ty tam nahoře! Víš, že za dvě tři minuty půjde Hollander s lodí do transice? Už jsi přemýšlel o tom, co se stane pak?"

Muž zpozorněl. „Co by se mělo stát?" zabručel. „Za pár vteřin začneš dematerializovat," vysvětloval mu O'Bannon. „Přestaneš být pánem svého svalstva. Pustíš se trubky, které se teď držíš, a hned po transici se zřítíš do šachty. Víš, jak je hluboká?"

Oslovený neodpovídal. O'Bannon toho využil a šplhal dál. Tentokrát bez varování.

„Neblázni!" volal na filozofa a pokoušel se svému hlasu dodat na sugestivní síle. „Pomůžu ti prolomit stěnu. I já bych spadl dolů..."

Muž se nehýbal a dovolil O'Bannonovi, aby se přiblížil.

„Hlavně nedělej hlouposti," uklidňoval ho O'Bannon. „Jestli se ti chce střílet, střílej do stěny."

Poslechl.

Společně pak horečně propalovali otvor do potrubí, protože se opravdu mohlo stát, že loď projde hyperskokem. Nakonec to ještě stihli, prolezli dírou a ocitli se ve velkém skladu, naplněném množstvím strojů. O'Bannon objevil něco, co se podobalo dělu, ale bylo to za mřížemi. Hned se dal do práce a taval mříže paprskometem, když mu náhle ztuhl zátylek a přestal se hýbat- Obrysy předmětů se mu před očima zamlžovaly.

„Transice!" vykřikl kdosi.

^ A ^

Po čtvrt hodině prací Mullon zjišťoval, jestli se dá počítat s ukončením opravy transformeru ještě před transici, ale technik vrtěl hlavou. „Je to horší, než jsem si myslel. I na provizorní opravu bychom potřebovali nejméně hodinu!"

„Tak to tedy musíme Hollandera požádat a odložení transice!" poznamenal Mullon.

Velitel Hollanderových mužů však namítl: „Nemá to význam. Ten nic odsunovat nebude."

„Nedá se nic dělat," odmítl Mullon ostře. „Musíme to zkusit. Rychle, pojd'te se mnou!"

Zároveň požádal jednoho z mužů, aby odjel na palubu E a aby demokratům sdělil, že Mullon chce s Hollanderem vyjednávat. Posel byl jedním z odzbrojených filozofů, takže nebylo jasné, jestli vzkaz opravdu vyřídí, ale Mullonovi nic jiného nezbývalo.

Mullon měl jasný plán — rozhodl se, že technika Stokese použije jako rukojmí. Hollander byl stejně jako všichni ostatní odkázán na tuto loď a technik byl jediným mužem, který rozuměl jejím útrobám.

Když Mullon vstoupil do velínu, Hollander vytřeštil oči. S takovou návštěvou nepočítal. Odsunul své lidi stranou a vykročil hostu v ústřety. Teatrálně rozpřáhl ruce.

„Mullone, příteli, konečně jste se rozhodl přistoupit na požadavky Rady Asociálních Svobodných Osídlenců? Ujišťuji vás, že vám tuto vaši velkorysost připočtu k dobru!"

„Kdepak, vy blázne!" okřil ho Mullon zlostně. „Neuděláte vůbec nic. Ledaže byste posunul termín transice."

Hollander zůstal zkopmělé stát, svěsil ruce a zamračil se, „To jako proč?"

„Protože za tak krátkou dobu není možné opravit rozstřílený transformer!"

„Ale kdepak, ten váš transformer moji transici vydrží, nebojte se. Jsem přesvědčen, že technik přehání."

„Nepřehání ani v nejmenším!" křičel Mullon. „Lod' exploduje, jakmile ji budete chtít uvést do hyperskoku!"

Hollander přemýšlel. Pak se obrátil k zamyšlovacím přístrojům a řekl: „Pojďte sem, Mullone, chci vám něco ukázat!"

Mullon poslechl.

„Vidíte to?" zeptal se Hollander a ukázal na jednu z obrazovek.

Mullon přikývl. „Samozřejmě. Co to je?"

„To nevíme. Každopádně to ale budou kosmické lodě. Možná nám vysílají nějaké signály, ale my jim nerozumíme, protože máme rozbitý přijímač hypervin. Pravděpodobně to budou pátrací lodě pozemské flotily. Spojení mezi Adventurous a Zemí bylo po převzetí lodi přerušeno. Na Zemí určitě pojali podezření a poslali za námi pár křižníků. Už je pozorujeme několik hodin. Jistě nás poznali, ale jsou opatrní.

Jestli budeme ještě déle vyčkávat, přiblíží se k nám, protože během uplynulých několika minut se vzdálenost mezi nimi a námi znatelně zkrátila. To myslíte, že mám chuť dát se zajmout podruhé a postavit se před soud jenom proto, že technik neumí opravit transformer dost rychle?

Kdepak, milý příteli. Skočíme, a to okamžitě. Raději být mrtvý, než znovu zajatcem!"

Mullon zachovával klid.

„Chcete si zachránit krk a osud dalších osmi tisíc lidí na palubě vás patrně vůbec nezajímá, co?"

Hollander se zakřenil.

„Ne," odvětil brutálně. Pak se otočil a aniž by se o Mullona dál staral, rozkázal: „Pohněte pákou transice! Transituje-me, a hned!"

„Ne!" vykřikl Mullon. „Neposlouchejte ho! Jestli to uděláte, Jsme všichni mrtví!"

Muž u hlavního ovládacího panelu znejistěl, ale když se podíval Hollanderovi do očí, už neváhal a poslechl,

^ _* _ ^

O'Bannon nevěděl, jak dlouho trvá transice za normálních okolností, ale právě tableta mu připadala nesnesitelně dlouhá.

Když bolest zmizela a okolní prostor začínal nabírat ostré obrysy, znovu se věnoval mřížím, které chránily tajuplný kanón. Jeho lidé se zatím postarali o čtvrtého zajatce.

Za pár minut tu podivnou zbraň uvolnil a přečetl si na štítku, že to je vyorávací automat. Prozatím vůbec netušil, co by jím mohl vyorávat a jakým způsobem se stroj ovládá, ale předsevzal si, že to rychle zjistí, a hned se do toho pustil. Začal mačkat různá tlačítka a dával přitom pozor, aby žádný z jeho lidí nestál před „kanónem" stroje.

Chvilí se nic nedělo, pak nasekl Červený knoflík, stiskl jej a na stroji se rozsvítila zelená kontrolka. Odvážně pak zmáčkl tlačítko, označené jako „minimální dávka“, a pak se stalo něco podivného.

Před „kanónem“ se zachvěl vzduch a v místnosti bylo okamžitě takové vedro, že se O'Bannon zpotil od hlavy až k patě. Přidal na výkonu a stalo se, co Čekal - protější stěna se začala tavit a vyvstávaly na ní velké puchýře. Vzal do ruky kovovou tyč a podržel druhý konec před kanónem. Tyč se ohnula a roztavila. Na zem spadlo jen pár syčících kapek, které ihned ztuhly.

O'Bannon pak stroj vypnul.

„S tím získáme loď do svých rukou!“ oznamoval triumfálně. „Jenom musíme tohle dělo přesunout k velínu!“

Jeho muži propadli nadšení a hned se pustili do práce. Za chvíli byli v jídelně a tam se dozvěděli, že Mullon odešel vyjednávat s Hollanderem. O'Bannon na nic nečekal, vzal si stovku mužů a kanón, a vyrazili.

\ ^ _* _ ^

Šok z transice pomalu ustupoval. Mullon byl ve velínu první, komu se vrátilo vědomí. Skočil k hypervysílačce a aktivoval ji pomocí označených ovladačů. Pak už mu stačilo buď promluvit do mikrofону, nebo zmáčknout některé z tlačítek pro odeslání hotových kódovaných signálů.

Ale ještě předtím se ohlédl. Právě včas, protože Hollander se zvedal ze země, úpěl a volal: „Co to bylo?“ ,

„Nevím,“ kroutil hlavou Mullon. „Každopádně ta nejdelší transice, jakou jsem zažil. Táhle,“ ukázal na monitor. „Jen se podívejte, kde jsme se vynořili!“

Hollander nechápavě zíral na hvězdy. „Kde?“ zeptal se jako dítě.

„To je právě to. Já taky nevím. Nevidím žádnou známou konstelaci. Navíc si jsem zcela jist, že by se tady nevyznal ani ten nejzkušenější astronaut.“

Hollander chvíli nevěděl, co má dělat, ale pak se otočil k zaměřovacím přístrojům a zašklebil se: „No, každopádně jsme utekli pronásledovatelům!“

Pak se opět zahleděl na Mullona.

„No, příteli,“ řekl táhle. „Vidíte, transici jsme přežili. Sice netušíme, kde jsme se to octli, ale všichni Jsme živí. Rada Asociálních Svobodných Demokratů vás postaví před soud.“

Mullon zůstal navenek klidný. Založil ruce za zády, takže nikdo neviděl, že se prsty dotýká dvou důležitých tlačítek hypervysílačky.

„Mýlíte se, Hollandere,“ řekl s úsměvem. „Já se vám nevzdám. Málem jste nás zabil a teď jsme někde v nekonečném neznámu. Jste nebezpečný šílenec, Hollandere. Berete ohledy jenom na sebe, ale já myslím na osm tisíc lidí na této lodi. Je mi líto, Hollandere, ale váš osobní strach musí ustoupit zájmům celku!“

Hollander zbledl. Mullon vytáhl z kapsy mikropaprskomety a zamířil na svého nepřítele.

„To vám nemůže vyjít, Mullone!“ křičel samozvanec. „Odložte tu zbraň a vzdejte se!“

„Ne, Hollandere. Mám vás na mušce. I kdyby mě zasáhlo deset střel naráz, ještě to stačím zmáčknout. Jestli je vám život drahý, tak...“

„Ne!“ zaječel Hollander na své muže. „Nestřílet!“

Situace dospěla k patu. Nikdo se nemohl ani hnout. Minuty ubíhaly a podobaly se celé věčnosti...

„Blíží se demokrati! Rychle pryč! Zmizte!“ volal někdo z chodby před velínem.

Mullon netušil, oč jde. Nezřetelné slyšel kroky a rozkazy. Pak zaslechl zvuky, připomínající plynový hořák. A nakonec

poznal hlas O'Bannona, který by poznal mezi tisíci jinými! Když mu později řekli. Že držel Hollandera v Šachu skoro celou hodinu, nakonec pochopil, proč při pohledu na své přátele omdlel úlevou a vyčerpáním.

^ A ^

„Panebože, už jsme si mysleli, že se neprobudíš!“ ozval se nad Mullonem O'Bannonův hlas. „Co... co je...?“

„Byl jsi dva dny v bezvědomí, příteli...“ „A máte velín?“

„Jistě, obsadili jsme celou loď. Filozofové jsou poraženi, zajali jsme Hollandera i jeho nejbližší spolupracovníky.

Mohli bychom být spokojeni, ale agregáty lodi jsou příliš silně poškozeny. V podstatě jsou zničené. Při transici došlo ve strojovně k explozi. Stokes svým lidem naštěstí poradil, aby se schovali. Transformerje úplně v háji a tím pádem má naše loď Jenom deset procent manévrovatelnosti. Nemůžeme doprava ani doleva, můžeme jen rovně. Přistání bude velmi problematické. Ani si nebudeme moci vybrat místo. Budeme muset přistát tam, kam nás stáhne gravitace.

Tolik nepříjemnosti, ale máme i příjemné zprávy - filozofové jsou v podstatě ochotni s námi spolupracovat. Hollandera se nikdo neptal, je pořád ještě v bezvědomí.

Zadruhé - Adventurous pluje jen několik světelných hodin od modrobílého hvězdného obra, kolem kterého krouží velký počet planet. Měli jsme štěstí. Doufejme, že narazíme na vhodnou planetu.

Dále - boj proti Hollanderovi a jeho lidem proběhl zcela nekrvavě. Nemáme ani jednoho mrtvého. Taky ti budu muset vyprávět o kanónu, který jsem našel ve skladu... Hej, copak mě neposloucháš?“

O'Bannon si nevšiml, že přišla Fraudy a že se k ní Mullon otočil. „No dobře," zabručel O*Bannon. „Přijdu později."

^ x ^

Na jediné dosud fungující obrazovce se vznášela světlešedá hmota mohutné planety. Analýzy byly hotovy. Její atmosféra se podobala atmosféře na Zemi, ale planeta byla od modrobílého slunce vzdálena zhruba jako Pluto od Slunce. Ovšem i tak bylo na povrchu planety v průměru padesát stupňů Celsia.

„Budeme tam mít vedro," vzdychl Mullon. „Aspoň nenastanou problémy s palivem a topením."

Pak přišlo poslední hlášení - gravitace 1,2 g. Kdo na Zemi vážil sedmdesát kilogramů, bude tady vážit osmdesát čtyři.

Mullon byl vcelku spokojen.

Během několika hodin se připravili na přistání. Neznámá planeta mezitím přerostla rozměry obrazovky a loď ztrácela výšku. Kdosi monotónně odečítal hodnoty výškoměru.

Posádka velínu fascinovaně sledovala zelený povrch planety, protkaný říčními toky. Mamě však hledala stopy nějaké civilizace.

„Bylo by dobře, kdybychom přistáli u nějaké řeky," řekl polohlasem Mullon.

„To se tedy modlete, Mullone!" namítl Stokes. „Teď už nám může pomoci Jenom pánbůh!"

^ A ^

Generátor naposledy zavyl a pak dosedli.

Nakonec přece jen došlo ke ztroskotání. Loď Adventurous se navzdychy stala vrakem, i když její kulovitý tvar zůstal

navenek nedotčen. Fungovaly dokonce i všechny její vstupy. Ale strojovna byla zničena, i když ještě zůstalo pár strojů, které se snad daly opravit. Nejdůležitější agregáty však byly neopravitelné.

Mullon se pustil do organizování vykládky.

Řeka, za kterou se modlil, nebyla dál než něco kolem půldruhého kilometru.

Mullon dal přenést všechno možné vybavení na břeh a z nepoškozených panelů dal postavit domky. V každém muselo bydlet asi pět lidí, ale nedalo se nic dělat, protože polovina stavebního materiálu byla zničena.

Kolem městečka byly rozestavěny stráže, protože nikdo nevěděl, co je na této planetě může čekat.

Spolupráce mezi demokraty a filozofy se osvědčila. Na staré nepřátelství se za těchto okolností zapomnělo. Hollander, který mezitím přišel k vědomí, se zahalil mlčením, ale Mullonovi bylo jasné, že jakmile se znovu postaví na nohy, bude opět dělat potíže.

^ ^ ^

Rovina, na níž Adventurous ztroskotala, byla porostlá travou a podobala se rozlehlé louce, jemně stoupající směrem k východu. Ve vzdálenosti asi stovky kilometrů se zvedaly modrobílé vrcholky hor, obklopené neprostupnými džunglemi. Reka přitékala právě z těchto hor a ztrácela se v džungli.

Díky sklonu půdy měla velmi silný proud. Byla to mladá, ne-zkrocená řeka.

Uplynuly Čtyři čtyřicetihodinové dny. Lidé se tu zabydleli. Mullon překonal největší obtíž - rozmístění bývalých Členů posádky mezi vyhnance, ale v podstatě to proběhlo bez problémů. Mezi důstojníky posádky se našlo jen několik takových, kteří si mysleli, že se k osídlencům musejí nadále cno-

vat jako k odsouzeným. Vzniklá situace je však všechny postavila před stejné problémy.

Vesnička dostala jméno Greenwich -jako město, kterým na Zemi procházel nultý poledník.

Stráže podaly první hlášení. Týkaly se obřích zvířat, které zpozorovaly na jihu. Zatím se ještě nepřiblížila, ale podle všeho byla velká nejméně jako sloni.

Jednoho brzkého rána, ještě když svítalo, zaduněla země a stráže přiběhly ohlásit, že k vesnici míří stádo těchto zvířat.

Mullon rozmístil muže na jih od osady.

Zvířata se blížila jako zemětřesení. Mullon je pozoroval dalekohledem, Jejich sloupovité nohy se tyčily do výšky dvou metrů, teprve tam začínala jejich masivní, avšak elegantní štíhlá těla, nesoucí ve výšce asi dvanácti metrů maličkou hlavičku.

Naštěstí nedošlo ke srážce. Stádo vesnici obešlo a zmizelo k severu. Stráže zaujaly svá stanoviště a ostatní se vrátili domů. Greenwich měl nové téma - slonožirafy nebo žirafoslony -, zatím se na jednotném názvu nedohodli.

^ A ^

Mullon překontroloval všechny použitelné věci a výsledek nebyl tak děsivý, jak se zprvu zdálo. Kromě záchranného kosmického člunu měli k dispozici ještě řadu pásových a terénních vozidel, všechny vybavené malými, výkonnými fúzními motory. Měli i spoustu zemědělských strojů a knihovna lodi byla dokonalá. Měli všechny možné měřicí přístroje, léky a lékařské vybavení, pomocí nichž by mohli vybavit dvě středně velké nemocnice.

Měli i vrtulník. Původně jich dostali k dispozici deset, ale ztroskotání přečkal jenom ten jeden. Šlo o vrtulník, který bylo možné přestavět na loď nebo na vozidlo, podle potřeby a terénu.

Mullon byl přesvědčen, že s tak perfektním vybavením musejí zákonitě přežít. Šlo jenom o to, aby osídlenci neztratili kontakt s nabytými vědomostmi a aby se další generace nepropadly do barbarských dob.

Pomyslel na volání o pomoc, které odvyšlál na hypervinách, ale nevěřil, že je někdo slyšel. , .

„Jsme tady docela sami," vysvětloval na shromáždění sedmého dne po přistání. „Jsme tu muži i ženy, a většinou jsme mladí. Máme tedy Šanci založit novou civilizaci.

Schází nám podpora miliard pozemšťanů, ale nesmíme se vzdát. Držme tedy při sobě a pomáhajme si navzájem! Myslete stále na to, že můžeme přežít jenom ve velkém společenství. Jakmile bychom se rozdělili do zájmových skupinek, riskujeme smrt. Žijte pospolu, stále se vzdělávejte a přemýšlejte o tom, co děláte! Jedině tak můžeme být úspěšní!"

^ _*^ ^

Nový domov dostal jméno Gray Beast. Šedá bestie, to bylo zvíře, které měla tahle planeta ve znaku - žirafant.

Mullon rozeslal hlídky, aby pátraly po inteligentním životě.

Ale na Gray Beastu žádný inteligentní život patrně neexistoval. Nenašli vůbec žádnou stopu. Jedinými inteligentními obyvateli planety byli trosečníci v Grunwich.

Ale prozatím jim to nijak nevadilo.

^ A ^

Mullon netušil, že mezi účastníky shromáždění byl někdo, kdo se po setmění tajně vytratil ze vsi, odešel pár kilometrů do džungle a na označeném místě začal hrabat v zemi. Pak vytáhl plastickou bednu, otevřel ji a vytáhl z ní zvláštní kom-

binézu se spoustou speciálního vybavení. Oblékl si ji, něco zapnul a vznesl se do výšky. Přeletěl loukou a o dvě hodiny později přistál u člunu, který měl tvar disku. Otevřel vstup a usedl do kabiny.

Za několik minut se člun vznesl, zmizel z atmosféry planety, v mezihvězdném prostoru přešel do transice a vynořil se v blízkosti sluneční soustavy Země.

Mullonovo hypervysílání bylo vyslyšeno.

Adventurous byla tajně sledována. Díky neobvyklé délce transice bylo potvrzeno, že se na palubě lodi něco stalo.

Pátrací křižník sledoval loď vyhnanců při jejím neovladatelném přistávání a nenápadně jí pomohl svým tažným paprskem. Jinak by se roztránila o povrch planety.

To vše se dělo nepozorovaně, neboť základním pravidlem pro velitele patroly bylo: Vyhnanci se v žádném případě nesmějí dozvědět, že Země neztratila jejich stopu.

Kapitán pak poslal na Gray Beast člun typu Gazela s pěti muži na palubě. Jeden se zúčastnil shromáždění a zaznamenal Mullonova slova na diktafon.

J

^ A ^

Perry Rhodan si je o něco později poslechl.

„Nevěřil jsem, že je tak schopný," překvapeně přiznával Bull. „Stává se z něj docela schopnej politik - v každém ohledu."

MUŽ, který přinesl záznam, vyslechl i rozhovory vyhnanců a zjistil, co se stalo na palubě Adventurous. Věděl všechno o Mullonovi i Hollanderovi a informoval o tom Rhodana.

„Dopadlo to nakonec lip, než jsem čekal," poznamenal zamyšleně Rhodan. „Tímto způsobem zjistíme, jak se zachová malá skupina lidí, vybavená jen tím nejnutnějším, jestliže bude kdesi ve vesmíru odkázána jen a jen na sebe...**